Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba w składzie powiększonym)

z dnia 27 kwietnia 2022 r.* [i]

Zdrowie publiczne – Wymóg przedstawienia ważnego unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID-19 celem wejścia do budynków Parlamentu – Podstawa prawna – Wolność i niezależność posłów – Obowiązek zapewnienia zdrowia pracowników w służbie Unii – Immunitet parlamentarny – Przetwarzanie danych osobowych – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Prawo do integralności fizycznej – Prawo do bezpieczeństwa – Równość traktowania – Proporcjonalność

W sprawach połączonych T-710/21, T-722/21 i T-723/21

Robert Roos, i pozostali skarżący, których nazwiska zostały wymienione w załączniku [1], a których reprezentują P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto oraz V. Heinen, adwokaci,

strony skarżące,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, który reprezentują S. Alves oraz A.M. Dumbrăvan, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, J. Svenningsen, prezes, R. Barents, C. Mac Eochaidh i T. Pynnä (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: H. Eriksson, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 marca 2022 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

[1] Wykaz pozostałych skarżących został załączony jedynie do wersji doręczonej stronom.

Wyrok

1 W skargach wniesionych na podstawie art. 263 TFUE skarżący, wszyscy będący posłami wybranymi do Parlamentu Europejskiego na kadencję 2019–2024, żądają stwierdzenia nieważności decyzji Prezydium Parlamentu z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

I. Okoliczności powstania sporu

2 W kontekście kryzysu sanitarnego spowodowanego pandemią COVID-19 prawodawca europejski, na wniosek Komisji Europejskiej, przyjął rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. 2021, L 211, s. 1), a także rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/954 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym lub zamieszkującym na terytoriach państw członkowskich w czasie pandemii COVID-19 interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID), oraz weryfikowania i uznawania takich zaświadczeń (Dz.U. 2021, L 211, s. 24).

3 Na podstawie tych rozporządzeń niektóre państwa członkowskie postanowiły wprowadzić krajowe zastosowanie cyfrowego zaświadczenia COVID Unii Europejskiej (zwanego dalej „zaświadczeniem COVID") i rozszerzyć jego wykorzystanie, w szczególności na dostęp do określonych wydarzeń, budynków lub środków transportu, w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2 i ochrony zdrowia publicznego. Taką decyzję podjęły między innymi trzy państwa członkowskie, w których znajdują się siedziby Parlamentu, to jest Belgia, Francja i Luksemburg.

4 Od początku kryzysu sanitarnego w marcu 2020 r. przewodniczący Parlamentu wydał szereg przepisów w celu ochrony zdrowia posłów, pracowników i innych osób przebywających w budynkach Parlamentu, przy jednoczesnym zagwarantowaniu zdolności Parlamentu do wykonywania podstawowych zadań określonych w traktatach.

5 Te przepisy tymczasowe były systematycznie przedłużane lub zmieniane. W zależności w szczególności od rozwoju sytuacji epidemiologicznej niektóre przepisy mogły być łagodzone lub wzmacniane. Przepisy te obejmują między innymi, od wiosny 2020 r., nakaz noszenia maski i mierzenia temperatury. Przewidywały one również, do jesieni 2021 r., zakaz wielu kategorii wydarzeń czy wizyt indywidualnych lub grupowych. Posiedzenia plenarne utrzymano w Brukseli (Belgia) w okresie od marca 2020 r. do maja 2021 r.

6 Ponadto od dnia 16 marca 2020 r. w odpowiedzi na pandemię COVID-19 sekretarz generalny Parlamentu ustanowił wyjątkowy system pełnej pracy zdalnej. System ten dostosowano do rozwoju pandemii i zastąpiono od dnia 1 września 2021 r. decyzją sekretarza generalnego z dnia 16 lipca 2021 r. w sprawie pracy zdalnej, zgodnie z którą praca zdalna była od tej pory

wykonywana dobrowolnie, podczas gdy fizyczna obecność powinna być domyślnie sposobem wykonywania pracy, zgodnie z art. 20 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym").

7 W dniu 25 marca 2021 r., w ścisłej współpracy z brukselskimi organami, Parlament otworzył ośrodek szczepień przeciwko COVID-19 w swoich pomieszczeniach w Brukseli, aby ułatwić szczepienie między innymi posłów i członków swojego personelu, by nie musieli udawać się w razie potrzeby do swojego państwa pochodzenia. Ponadto od początku pandemii w marcu 2020 r. Parlament ustanowił wyjątkowe tymczasowe procedury w celu umożliwienia posłom zdalnego uczestnictwa w debatach i głosowaniach.

8 W dniu 2 września 2021 r. przewodniczący Parlamentu przyjął decyzję w sprawie środków bezpieczeństwa w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się COVID-19. Zgodnie z tą decyzją dostęp do budynków Parlamentu dla osób odwiedzających, asystentów lokalnych, interwenientów zewnętrznych i przedstawicieli interesów uzależniony jest od przedstawienia zaświadczenia COVID lub równoważnego zaświadczenia. W decyzji tej przewidziano również obowiązek noszenia maski i przestrzegania dystansu społecznego w Parlamencie, a także zakaz wstępu do Parlamentu dla każdej osoby, która ma temperaturę wyższą niż 37,7 °C, która kicha lub kaszle, która uzyskała pozytywny wynik testu na COVID-19 lub która pozostawała w kontakcie z jakąkolwiek osobą, która uzyskała pozytywny wynik testu na COVID-19.

9 Tego samego dnia przewodniczący Parlamentu wydał decyzję w sprawie nadzwyczajnych środków umożliwiających Parlamentowi zapewnienie ciągłości jego działalności i wykonywanie prerogatyw przyznanych mu w traktatach. W decyzji tej przewidziano w szczególności przywrócenie pewnych czynności parlamentarnych, takich jak misje i delegacje, jak również obowiązek przestrzegania dystansu społecznego i noszenia maski podczas debat parlamentarnych.

10 W dniu 30 września 2021 r. przewodniczący Parlamentu wydał dwie decyzje przedłużające do dnia 17 października 2021 r. stosowanie środków przyjętych decyzjami z dnia 2 września 2021 r.

11 W dniu 14 października 2021 r. przewodniczący Parlamentu wydał nową decyzję w sprawie środków bezpieczeństwa w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa, która przewiduje, w okresie od dnia 18 października do dnia 2 listopada 2021 r., ograniczenie organizacji dużej liczby wydarzeń i wizyt w budynkach Parlamentu, nałożenie obowiązku mierzenia temperatury przy wejściu do budynków, nałożenie obowiązku zachowania dystansu społecznego i noszenia maski podczas debat parlamentarnych oraz uzależnienie dostępu do budynków dla odwiedzających, asystentów lokalnych, zewnętrznych mówców i przedstawicieli interesów od przedstawienia zaświadczenia COVID.

12 Tego samego dnia przewodniczący Parlamentu wydał nową decyzję w sprawie nadzwyczajnych środków umożliwiających Parlamentowi zapewnienie ciągłości jego działalności i wykonywanie prerogatyw przyznanych mu w traktatach, która przewiduje, na okres od dnia 18 października do dnia 2 listopada 2021 r., system zdalnego uczestnictwa na potrzeby organizacji sesji, komisji i delegacji parlamentarnych w celu odbycia posiedzeń określonych organów, w celu wykonywania prawa głosu itd.

13 Pomimo środków dystansu społecznego i wprowadzonych sanitarnych środków ostrożności oraz pomimo poziomu zaszczepienia szacowanego wśród pracowników na ponad 80%, począwszy od września 2021 r., w Parlamencie odnotowano rosnącą liczbę przypadków zarażenia.

14 Tak więc, w dniu 27 października 2021 r. Prezydium Parlamentu (zwane dalej „Prezydium") wydało zaskarżoną decyzję. Decyzja ta nakłada na każdą osobę, która w okresie od dnia 3 listopada 2021 r. do dnia 31 stycznia 2022 r., zamierza wejść do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy obowiązek przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID.

15 W motywie 11 zaskarżonej decyzji wskazano, że środki te służą realizacji dwóch celów, ponieważ, po pierwsze, zmierzają do zapewnienia przestrzegania przez instytucję wynikającego z traktatów obowiązku powrócenia do zwykłych procedur, a po drugie, do zapewnienia wystarczających gwarancji dla ochrony życia i zdrowia wszystkich osób przebywających w pomieszczeniach Parlamentu.

16 Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2021/953 ramy zaświadczenia COVID umożliwiają wydawanie, transgraniczne weryfikowanie i uznawanie któregokolwiek z następujących zaświadczeń:

– zaświadczenia potwierdzającego, że jego posiadacz otrzymał szczepionkę przeciwko COVID-19 w państwie członkowskim wydającym zaświadczenie (zwanego dalej „zaświadczeniem o szczepieniu");

– zaświadczenia potwierdzającego, że jego posiadacz poddał się testowi molekularnemu z wykorzystaniem amplifikacji kwasu nukleinowego (zwanemu dalej „testem PCR") lub szybkiemu testowi antygenowemu (zwanemu dalej „testem antygenowym") wymienionemu we wspólnym i zaktualizowanym wykazie szybkich testów antygenowych na COVID-19 opracowanym na podstawie zalecenia Rady z dnia 21 stycznia 2021 r., wykonanemu przez pracowników medycznych lub wykwalifikowany personel testujący w państwie członkowskim wydającym zaświadczenie, które wskazuje rodzaj testu, datę jego wykonania oraz wynik testu (zwanego dalej „zaświadczeniem o wyniku testu");

– zaświadczenia potwierdzającego, że jego posiadacz powrócił do zdrowia po zakażeniu SARS-CoV-2 stwierdzonym na podstawie dodatniego wyniku testu PCR wykonanego przez pracowników medycznych lub wykwalifikowany personel testujący (zwanego dalej „zaświadczeniem o powrocie do zdrowia").

II. Żądania stron

17 Skarżący wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Parlamentu kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

18 Parlament wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skarg jako niedopuszczalnych lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skarg jako bezzasadnych;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania, także kosztami postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności skarg

1. W przedmiocie interesu prawnego skarżących

19 W drodze środka organizacji postępowania, a także na rozprawie, strony zostały wezwane do wyjaśnienia, czy skarżący nadal mają interes prawny we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, biorąc pod uwagę fakt, że obowiązywała ona jedynie do dnia 31 stycznia 2022 r.

20 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot skargi, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. wyrok z dnia 21 stycznia 2021 r., Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Ponadto z orzecznictwa wynika, że strona skarżąca może nadal mieć interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności aktu przyjętego przez instytucję Unii Europejskiej, co umożliwi uniknięcie powtórzenia się zarzucanej temu aktowi niezgodności z prawem w przyszłości (wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 50).

22 Zgodnie z orzecznictwem ten interes prawny istnieje tylko wtedy, gdy do zarzucanej niezgodności z prawem może dojść ponownie w przyszłości, niezależnie od okoliczności stanu faktycznego sprawy, której dotyczy skarga wniesiona przez stronę skarżącą (wyrok z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 52).

23 W niniejszej sprawie, jak podnieśli skarżący na rozprawie, nie można wykluczyć, że podnoszone przez nich niezgodności z prawem powtórzą się w przyszłości, niezależnie od okoliczności sprawy, która doprowadziła do wniesienia przez nich skarg.

24 W swoich skargach skarżący powołują się bowiem na szereg niezgodności z prawem, dotyczących w szczególności braku odpowiedniej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji, naruszenia ich przywilejów i immunitetów, a także naruszenia ich wolności i niezależności, oraz naruszenia ich prawa do poszanowania życia prywatnego, które mogą powtórzyć się w ramach podobnych decyzji, niezależnie od okoliczności leżących u podstaw niniejszych skarg.

25 Ponadto, jak wskazał Parlament na rozprawie, obowiązywanie zaskarżonej decyzji zostało przedłużone początkowo do dnia 13 marca 2022 r. decyzją Prezydium z dnia 26 stycznia 2022 r., a następnie do dnia 10 kwietnia 2022 r. decyzją Prezydium z dnia 7 marca 2022 r. Nie jest zatem wykluczone, że obowiązywanie zaskarżonej decyzji może zostać ponownie przedłużone lub że analogiczna decyzja może ponownie zostać wydana.

26 W związku z tym skarżący zachowują interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

2. W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących

27 Parlament kwestionuje dopuszczalność skargi i uważa, że skarżącym nie przysługuje legitymacja procesowa określona w art. 263 akapit czwarty TFUE.

28 Przypomina on, że art. 263 akapit czwarty TFUE przewiduje trzy sytuacje, w których dana osoba może mieć legitymację procesową, a mianowicie, po pierwsze, gdy jest ona adresatem danego aktu; po drugie, gdy dany akt dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie; oraz po trzecie, gdy dany akt jest aktem regulacyjnym, który dotyczy jej bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych. Tymczasem Parlament uważa, że żadna z tych sytuacji nie odpowiada niniejszej sprawie.

29 Skarżący kwestionują tę argumentację.

30 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych".

31 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że – jak podnosi Parlament – skarżący nie mogą być uważani za adresatów zaskarżonego aktu w rozumieniu tego postanowienia. Decyzja ta nie jest bowiem skierowana do nich osobiście i ma zastosowanie, zgodnie z jej art. 2, do „wszystkich osób, które chcą uzyskać dostęp do budynków Parlamentu w trzech lokalizacjach pracy, w tym do posłów, urzędników, akredytowanych asystentów parlamentarnych i innych pracowników Parlamentu".

32 Należy przypomnieć, że pojęcie „adresata aktu" w rozumieniu wspomnianego postanowienia należy odczytywać w znaczeniu formalnym jako dotyczące osoby wskazanej w tym akcie jako jego adresat. Okoliczność, że osoba inna niż formalny adresat aktu może być objęta treścią tego aktu, może wprawdzie przyznać tej osobie legitymację procesową, jeśli wykaże ona w szczególności, że ze względu na tę treść akt ten dotyczy jej bezpośrednio, ale nie jako adresata wspomnianego aktu. Ponadto okoliczność, że skarżącym przekazano kopię zaskarżonej decyzji, nie wystarcza, by móc przyjąć, że są adresatami tej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., SACBO/Komisja i INEA, C-281/14 P, niepublikowany, EU:C:2016:46, pkt 34).

33 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na akt, którego nie jest ona adresatem, jest na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE uzależniona od spełnienia przesłanki uznania po stronie tej osoby legitymacji procesowej czynnej, która występuje w dwóch sytuacjach. Po pierwsze, skargę taką można wnieść pod warunkiem, że akt dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, osoba taka może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Sąd uważa za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności, czy skarżącym przysługuje legitymacja procesowa na podstawie drugiej hipotezy, o której mowa w pkt 33 powyżej.

35 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że pojęcie „aktu regulacyjnego" w rozumieniu art. 263 akapit czwarty zdanie ostatnie TFUE obejmuje wszystkie akty o charakterze nieustawodawczym, które mają zasięg ogólny (wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola

Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 28). W orzecznictwie sprecyzowano, że zasięg ogólny aktu prawnego można wywieść z faktu, iż akt ten stosuje się do sytuacji określonych w sposób obiektywny i wywiera on skutki prawne wobec kręgu osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. wyrok z dnia 31 maja 2001 r., Sadam Zuccherifici i in./Rada, C-41/99 P, EU:C:2001:302, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja, choć przyjęta w formie decyzji, stanowi w rzeczywistości akt regulacyjny o zasięgu ogólnym, ponieważ znajduje zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji i wywiera skutki prawne względem kręgu osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny, czego Parlament nie kwestionuje.

37 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przesłanka, aby decyzja będąca przedmiotem skargi, takiej jak ta przewidziana w art. 263 akapit czwarty TFUE, dotyczyła bezpośrednio danej osoby fizycznej lub prawnej, wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie, aby sporny przepis, po pierwsze, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną jednostki, a po drugie, nie pozostawiał żadnego zakresu uznania swoim adresatom, którzy są zobowiązani do jego wykonania, które ma charakter czysto automatyczny i wynika z samych uregulowań Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 W niniejszej sprawie, jak podnoszą skarżący, zaskarżona decyzja wywołuje wobec nich bezpośrednie i wiążące skutki prawne, ponieważ od czasu jej wejścia w życie w dniu 3 listopada 2021 r. mogą oni wejść do budynków Parlamentu w celu wypełniania obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego i uczestniczyć w pracach Parlamentu tylko wtedy, gdy są oni w stanie przedstawić ważne zaświadczenie COVID.

39 W tym względzie, chociaż Parlament postanowił ponownie wprowadzić, począwszy od dnia 22 listopada 2021 r., obowiązkowy system pracy zdalnej w wymiarze maksymalnie trzech dni tygodniowo przeciętnie w miesiącu dla wszystkich członków personelu, o ile jest to zgodne z pełnieniem przez nich obowiązków, oraz zezwolić posłom na zdalne uczestnictwo w debatach i głosowaniach na posiedzeniach plenarnych oraz w komisjach, jak potwierdził Parlament podczas rozprawy, to zaskarżona decyzja i obowiązek przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID obowiązywały nadal w odniesieniu do wejścia do budynków Parlamentu w całym tym okresie.

40 Ponadto bezsporne jest, że żaden zakres uznania nie przysługuje adresatom zaskarżonej decyzji, których zadaniem jest jej wykonanie, w szczególności pracownikom ochrony Parlamentu odpowiedzialnym za kontrolę przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID. Ma ono charakter czysto automatyczny i nie wymaga wydania przepisów pośrednich.

41 Tym samym należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja dotyczy skarżących bezpośrednio.

42 Po trzecie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyrażenie, „które nie wymagają środków wykonawczych” w rozumieniu art. 263 akapit czwarty trzeci człon zdania TFUE należy interpretować w świetle celu tego postanowienia, który, jak wynika z jego genezy, polega na uniknięciu sytuacji, w której jednostka będzie zmuszona do naruszenia prawa, aby móc zwrócić się do sądu. Tymczasem gdy akt regulacyjny wywiera bezpośrednio wpływ na sytuację prawną osoby fizycznej lub prawnej, nie wymagając środków wykonawczych, osoba ta

mogłaby zostać pozbawiona skutecznej ochrony sądowej, gdyby nie dysponowała bezpośrednim środkiem zaskarżenia przed sądem Unii w celu podważenia zgodności z prawem tego aktu regulacyjnego. W sytuacji braku środków wykonawczych osoba fizyczna lub prawna byłaby bowiem w stanie, mimo że rzeczony akt dotyczy jej bezpośrednio, doprowadzić do skontrolowania tego aktu przez sąd dopiero po naruszeniu jego przepisów, powołując się na ich niezgodność z prawem w ramach postępowania wszczętego przeciwko niej przed sądem krajowym (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Natomiast w sytuacji gdy akt regulacyjny wymaga przyjęcia środków wykonawczych, sądowa kontrola poszanowania porządku prawnego Unii jest zapewniona niezależnie od tego, czy środki te przyjmuje Unia, czy przyjmują je państwa członkowskie. Osoby fizyczne lub prawne, które z racji przesłanek dopuszczalności określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE nie mogą zaskarżyć bezpośrednio do sądu Unii aktu regulacyjnego Unii, są chronione przed stosowaniem wobec nich takiego aktu dzięki możliwości zaskarżenia środków wykonawczych wymaganych przez tenże akt (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori t Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Jeżeli wdrożenie takiego aktu należy do instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii, to osoby fizyczne lub prawne mogą wnieść skargę bezpośrednią do sądu Unii na akty wykonawcze na zasadach określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE i podnieść zgodnie z art. 277 TFUE na poparcie tej skargi zarzut niezgodności z prawem danego aktu podstawowego (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Co więcej, Trybunał wielokrotnie orzekał, że aby ocenić, czy akt regulacyjny wymaga środków wykonawczych, należy odnieść się do sytuacji osoby powołującej się na prawo do wniesienia skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty zdanie ostatnie TFUE. Nie jest więc istotne, czy dany akt wymaga środków wykonawczych względem innych podmiotów prawa (zob. wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 Z orzecznictwa wynika zatem, że pojęcie „środków wykonawczych” oznacza z jednej strony przyjęcie aktu przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii lub przez państwa członkowskie, który może być przedmiotem kontroli sądowej (zob. podobnie wyrok z dnia 28 października 2020 r., Associazione GranoSalus/Komisja, C-313/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:869, pkt 37), a z drugiej strony, że zaskarżony akt wywrze skutki prawne wobec skarżących jedynie za pośrednictwem tych środków wykonawczych (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 marca 2018 r., European Union Copper Task Force/Komisja, C-384/16 P, EU:C:2018:176, pkt 50; z dnia 13 marca 2018 r., Industrias Químicas del Vallés/Komisja, C-244/16 P, EU:C:2018:177, pkt 57; z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 64).

47 Zdaniem Parlamentu z art. 3 zaskarżonej decyzji wynika, że na wstęp do pomieszczeń Parlamentu zezwala się lub wstępu takiego danym osobom się odmawia po przeprowadzeniu kontroli przez służby ochrony Parlamentu. W ramach tej kontroli weryfikowano nie tylko posiadanie zaświadczenia COVID, lecz w razie potrzeby również fakt, że dana osoba korzysta z odstępstwa przyznanego przez sekretarza generalnego na mocy art. 5 ust. 2 zaskarżonej decyzji. W związku z tym zaskarżona decyzja miała wywierać skutki wobec skarżących dopiero po przeprowadzeniu kontroli przez służby ochrony Parlamentu.

48 Należy jednak stwierdzić, że wbrew temu, co twierdzi Parlament, zaskarżona decyzja wywierała skutki wobec skarżących od momentu swego wejścia w życie, bez konieczności podejmowania jakichkolwiek dodatkowych środków wykonawczych, ponieważ musieli oni dysponować już w tym dniu ważnym zaświadczeniem COVID, aby móc wejść do budynków Parlamentu.

49 Ponadto należy zauważyć, że pracownicy ochrony Parlamentu, odpowiedzialni za kontrolę wykonania zaskarżonej decyzji, nie przyjmują żadnego aktu, który mógłby być przedmiotem kontroli sądowej, lecz ograniczają się do sprawdzenia za pomocą aplikacji CovidScanBE lub CovidCheck.lu, czy osoba zamierzająca wejść do budynków Parlamentu posiada ważne zaświadczenie COVID.

50 Na rozprawie Parlament podniósł jednak, że osoby, którym odmówiono wstępu do jego budynków, ponieważ nie posiadały ważnego zaświadczenia COVID, mogły uzyskać na wniosek dokument potwierdzający odmowę wstępu do budynków Parlamentu, co stanowi środek wykonawczy zaskarżonej decyzji.

51 Należy jednak zauważyć, że sztucznością byłoby zobowiązanie skarżących do żądania wstępu do budynków Parlamentu, mimo braku ważnego zaświadczenia COVID, w celu uzyskania takiego dokumentu stwierdzającego, iż nie spełniają oni warunków zaskarżonej decyzji, oraz uzyskania możliwości zakwestionowania następnie tego aktu przed Sądem i powołania w uzasadnieniu ich skargi, na podstawie art. 277 TFUE, niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 66; z dnia 14 stycznia 2016 r., Doux/Komisja, T-434/13, niepublikowany, EU:T:2016:7, pkt 59–64; z dnia 13 września 2018 r., Gazprom Neft/Rada, T-735/14 i T-799/14, EU:T:2018:548, pkt 102).

52 Podobnie należy oddalić argument Parlamentu, zgodnie z którym skarżący mogliby złożyć wniosek o odstępstwo do sekretarza generalnego Parlamentu zgodnie z art. 5 ust. 2 zaskarżonej decyzji, a następnie zakwestionować ewentualną odmowę przyznania takiego odstępstwa. Jak bowiem potwierdził Parlament na rozprawie, tego rodzaju odstępstwa są przyznawane wyłącznie z bardzo szczególnych uzasadnionych powodów, takich jak szczepienie w państwie trzecim, i nigdy nie są przyznawane w sposób dyskrecjonalny osobom nieposiadającym ważnego zaświadczenia COVID bez żadnego ważnego powodu.

53 Co za tym idzie, poza tym, że sztucznością byłoby wymaganie od skarżących złożenia takich wniosków o przyznanie odstępstwa, należy zauważyć, iż nigdy nie złożyli oni takich wniosków w niniejszej sprawie, wobec czego takie ewentualne środki wykonawcze są w każdym razie pozbawione znaczenia w niniejszej sprawie w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 45 powyżej.

54 Wreszcie Parlament nie może skutecznie powoływać się na wyrok z dnia 20 listopada 2017 r., Petrov i in./Parlament (T-452/15, EU:T:2017:822), aby podnieść, że ewentualna odmowa wstępu do pomieszczeń Parlamentu stanowi w niniejszej sprawie akt, który może zostać zaskarżony przez zainteresowaną osobę przed sądem Unii. W sprawie tej skarżący, obywatele państwa trzeciego, zakwestionowali bowiem decyzję odmawiającą przyznania im akredytacji niezbędnej do wstępu do budynków Parlamentu. Tak więc, w odróżnieniu od skarżących w niniejszej sprawie, skarżący ci nie dysponowali, w braku tej decyzji, prawem stałego wstępu do budynków Parlamentu. Ponadto decyzja rozpatrywana w tej sprawie była wyraźną decyzją o odmowie wstępu, o charakterze indywidualnym, a nie zwykłym środkiem kontroli pracowników ochrony Parlamentu, zobowiązanych do wykonania uprzedniej decyzji o zasięgu ogólnym, przewidującej warunki wstępu do budynków Parlamentu, jak w niniejszej sprawie.

55 W świetle całości powyższych rozważań nie można zatem przyjąć, że zaskarżona decyzja wymaga środków wykonawczych wobec skarżących w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

56 W konsekwencji, skoro zaskarżona decyzja stanowi akt regulacyjny, który dotyczy skarżących bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych wobec nich, należy stwierdzić, że mają oni legitymację procesową na podstawie trzeciej hipotezy art. 263 akapit czwarty TFUE.

B. W przedmiocie dopuszczalności wniosków o dostosowanie skarg

57 Na rozprawie Parlament wskazał, że obowiązywanie zaskarżonej decyzji zostało przedłużone początkowo do dnia 13 marca 2022 r. decyzją Prezydium z dnia 26 stycznia 2022 r., a następnie do dnia 10 kwietnia 2022 r. decyzją Prezydium z dnia 7 marca 2022 r. Parlament wyjaśnił również, że te nowe decyzje były oparte na zaktualizowanej ocenie sytuacji sanitarnej i dostępnych danych naukowych.

58 Zapytani o wpływ tych nowych decyzji na niniejszą skargę, skarżący podnieśli na rozprawie, że pragną dostosować żądania zawarte w swoich skargach w celu uwzględnienia tych nowych okoliczności.

59 Należy jednak zaznaczyć, że zgodnie z art. 86 §§ 1 i 2 regulaminu postępowania przed Sądem dostosowania skargi dokonuje się w odrębnym piśmie przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania.

60 Wymóg ten ma w szczególności na celu zapewnienie poszanowania zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony poprzez umożliwienie stronie pozwanej zareagowania na dostosowane zarzuty lub argumenty strony skarżącej w zakresie, w jakim dotyczą one nowych okoliczności (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 stycznia 2019 r., Haswani/Rada, C-313/17 P, EU:C:2019:57, pkt 36–40; z dnia 9 listopada 2017 r., HX/Rada, C-423/16 P, EU:C:2017:848, pkt 23; z dnia 30 listopada 2016 r., Rotenberg/Rada, T-720/14, EU:T:2016:689, pkt 139).

61 Ponadto należy zauważyć, że skarżący i ich pełnomocnicy z pewnością zapoznali się z nowymi decyzjami Prezydium wydanymi przez Prezydium przed rozprawą, a więc gdyby chcieli również zakwestionować zgodność z prawem tych decyzji, powinni byli wykazać się konieczną starannością, wnosząc albo nowe skargi na podstawie art. 263 TFUE, albo wnioski o dostosowanie skarg zgodnie z wymogami art. 86 regulaminu postępowania.

62 W związku z tym, ponieważ skarżący nie złożyli wniosków o dostosowanie skarg w odrębnym piśmie przed zamknięciem ustnego etapu postępowania, wspomniane wnioski, złożone ustnie na rozprawie, należy odrzucić jako niedopuszczalne.

C. Co do istoty

63 W swoich skargach skarżący podnoszą cztery odrębne zarzuty, dotyczące, po pierwsze, braku ważnej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji dla wywarcia skutków wobec posłów Parlamentu; po drugie, sprzeczności zaskarżonej decyzji z zasadami wolności i niezależności posłów Parlamentu i z immunitetami przyznanymi im przez traktat; po trzecie, naruszenia ogólnych zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych; a po czwarte, nieuzasadnionego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i do ochrony danych osobowych, prawa do integralności fizycznej, prawa do wolności i bezpieczeństwa oraz prawa do równości wobec prawa i niedyskryminacji.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego braku ważnej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji dla wywarcia skutków wobec posłów Parlamentu

64 Skarżący podnoszą, że art. 25 regulaminu Parlamentu nie stanowi ważnej podstawy prawnej, która dawałaby oparcie zaskarżonej decyzji, tak aby mogła ona wywierać skutki wobec nich. Podkreślają oni bowiem, że w ust. 2 tego przepisu, który ich zdaniem jest jedynym, który mógłby mieć znaczenie, przyznano Prezydium jedynie ogólne kompetencje w zakresie organizacji wewnętrznej Parlamentu, które nie mogą uzasadniać przyjęcia przepisów tak rygorystycznych jak określone w zaskarżonej decyzji.

65 Skarżący podnoszą również, że art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą") wymaga „ustawy" dla określenia zasadniczych elementów przetwarzania danych osobowych. Tymczasem ich zdaniem jest pewne, że decyzja Prezydium nie stanowi ustawy w rozumieniu tego postanowienia. Każda odmienna wykładnia skutkowałaby przyznaniem na poziomie instytucji Unii mniejszej ochrony niż ochrona przyznana na poziomie państw członkowskich, które w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych wymagałyby przyjęcia normy prawnej o charakterze ustawowym, będącej wynikiem debaty parlamentarnej.

66 W każdym razie skarżący uważają, że art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu nie może stanowić podstawy do przyjęcia przepisów sprzecznych z decyzją 2005/684/WE Parlamentu Europejskiego, Euratom z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2005, L 262, s. 1, zwanego dalej „statutem posła") lub z Protokołem nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 266, zwanym dalej „protokołem nr 7").

67 Parlament podważa argumenty skarżących.

68 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w art. 232 TFUE przewidziano, iż Parlament uchwala swój regulamin wewnętrzny, stanowiąc większością głosów swoich członków.

69 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że zaskarżona decyzja została wydana w szczególności na podstawie art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu. Przepis ten przyznaje Prezydium uprawnienia do rozstrzygania spraw finansowych, organizacyjnych i administracyjnych dotyczących wewnętrznej organizacji Parlamentu, jego sekretariatu i organów.

70 Tymczasem należy zauważyć, podobnie jak Parlament, że zaskarżona decyzja, która ma na celu ograniczenie wstępu do budynków Parlamentu wyłącznie dla osób posiadających ważne zaświadczenie COVID, wchodzi w zakres kwestii wewnętrznej organizacji Parlamentu w rozumieniu art. 25 ust. 2 regulaminu wewnętrznego Parlamentu.

71 Z kompetencji Parlamentu w zakresie organizacji wewnętrznej wynika bowiem, że jest on uprawniony do podejmowania odpowiednich środków w celu zapewnienia jego prawidłowego funkcjonowania i przebiegu procedur (wyroki: z dnia 10 lutego 1983 r., Luksemburg/Parlament, 230/81, EU:C:1983:32, pkt 38; z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, pkt 16; z dnia 2 października 2001 r., Martinez i in./Parlament, T-222/99, T-327/99 i T-329/99, EU:T:2001:242, pkt 144).

72 Tymczasem, jak podnosi Parlament, zaskarżona decyzja stanowi taki środek, ponieważ zgodnie z jej motywem 2 ma ona na celu umożliwienie powrotu do systemu pracy na zasadzie obecności w celu zapewnienia ciągłości działalności Parlamentu w ramach normalnych procedur wynikających z traktatów, zapewnienie pełnego stosowania wszystkich zwyczajnych procedur przewidzianych w jego regulaminie oraz przywrócenie pełnej i nieograniczonej roli jako demokratycznie wybranej instytucji Unii, która reprezentuje bezpośrednio obywateli na poziomie Unii.

73 Uprawnienia Parlamentu w zakresie organizacji wewnętrznej, o których mowa w pkt 71 powyżej, zostały również przyznane w porozumieniach w sprawie siedziby zawartych między instytucjami Unii a państwami członkowskimi, w których położone są ich budynki. I tak, w porozumieniu w dziedzinie bezpieczeństwa, podpisanym w dniu 31 grudnia 2004 r. pomiędzy Parlamentem, Radą Unii Europejskiej, Komisją, Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, Komitetem Regionów i Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, z jednej strony, a rządem belgijskim, z drugiej strony, przewidziano, że instytucje są odpowiedzialne za bezpieczeństwo i utrzymanie porządku we wszystkich jego aspektach w pomieszczeniach, które zajmują, jak również za zezwolenia na wstęp i kontrole wstępu do tych budynków. Podobnie w porozumieniu między Parlamentem a Wielkim Księstwem Luksemburga z dnia 2 grudnia 1983 r. przewidziano, że Parlament jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo wewnątrz swoich pomieszczeń i budynków oraz że przyjmuje on w tym celu uregulowania wewnętrzne. Wreszcie, jeśli chodzi o budynki Parlamentu w Strasburgu (Francja), w porozumieniu administracyjnym między nim a organami francuskimi dotyczącym bezpieczeństwa budynków Parlamentu w Strasburgu z dnia 25 czerwca 1998 r. również uznano wyłączną odpowiedzialność Parlamentu za udzielanie zezwoleń na wstęp i kontrolę wstępu do jego budynków.

74 Należy ponadto zauważyć, że zaskarżona decyzja jest równoznaczna z ograniczeniem prawa stałego wstępu posłów do budynków Parlamentu, ustanowionego w art. 1 ust. 1 decyzji Prezydium z dnia 3 maja 2004 r. ustanawiającej zasady dotyczące uprawnień wstępu. Zważywszy, że ta ostatnia decyzja została przyjęta przez Prezydium, w szczególności na podstawie art. 22 regulaminu Parlamentu w jego poprzedniej wersji, który odpowiada art. 25 obowiązującego obecnie regulaminu, zrozumiałe jest, iż ten sam organ wydał zaskarżoną decyzję na tej samej podstawie prawnej, zgodnie z zasadą paralelizmu form (zob. wyrok z dnia 18 października 2018 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Komisja, T-364/16, EU:T:2018:696, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

75 W drugiej kolejności należy zbadać argument skarżących, bez potrzeby wypowiadania się w przedmiocie jego skuteczności, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie jest „ustawą" w rozumieniu art. 8 karty, umożliwiającą ustalenie zasadniczych elementów przetwarzania danych osobowych skarżących.

76 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 karty „[k]ażdy ma prawo do ochrony danych osobowych, które go dotyczą" i że „[d]ane te muszą być przetwarzane rzetelnie w określonych celach i za zgodą osoby zainteresowanej lub na innej uzasadnionej podstawie przewidzianej ustawą".

77 Artykuł 52 ust. 1 karty stanowi również, że „[w]szelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w niniejszej Karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności".

78 W art. 52 ust. 3 karty przewidziano ponadto, że „[w] zakresie, w jakim niniejsza Karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. Niniejsze postanowienie nie stanowi przeszkody, aby prawo Unii przyznawało szerszą ochronę".

79 Tymczasem art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC"), przewiduje, że „[k]ażdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego" oraz że „[n]iedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób". W związku z tym przy dokonywaniu wykładni art. 8 karty należy uwzględnić art. 8 EKPC jako próg minimalnej ochrony w zakresie, w jakim te dwa postanowienia zawierają równoważne prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 8 kwietnia 2014 r., Digital Rights Ireland i in., C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, pkt 54).

80 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału i z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zwanego dalej „ETPC") wymóg, zgodnie z którym każda ingerencja w korzystanie z praw podstawowych musi być „przewidziana ustawą" w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty i art. 8 ust. 2 EKPC, oznacza nie tylko, że środek przewidujący ingerencję powinien mieć podstawę prawną w prawie krajowym, lecz również, że ta podstawa prawna musi posiadać pewne cechy dostępności i przewidywalności w taki sposób, aby uniknąć ryzyka arbitralności (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, pkt 38; wyrok ETPC z dnia 26 kwietnia 1979 r., Sunday Times przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 49; z dnia 4 grudnia 2015 r., Roman Zakharov przeciwko Rosji, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, § 228).

81 Ponadto z orzecznictwa ETPC wynika, że pojęcie „ustawa" w wyrażeniu „przewidziane przez ustawę", zawartym w szczególności w art. 8 ust. 2 EKPC, należy rozumieć w jego znaczeniu materialnym, a nie formalnym. Obejmuje ono zatem zarówno prawo pisane, jak i prawo niepisane i nie ogranicza się do aktów ustawodawczych, lecz obejmuje również akty i przepisy prawne niższej rangi. Podsumowując, „ustawa" jest obowiązującym tekstem w rozumieniu nadanym mu przez właściwe sądy (zob. podobnie wyroki ETPC: z dnia 26 kwietnia 1979 r.,

Sunday Times przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 47; z dnia 8 kwietnia 2021 r., Vavřička i in. przeciwko Republice Czeskiej, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, § 269).

82 W związku z tym okoliczność, że zaskarżona decyzja nie stanowi normy rangi ustawowej przyjętej w wyniku debaty parlamentarnej, nie wystarcza do uznania, że nie stanowi ona „ustawy" w rozumieniu art. 8 karty interpretowanego w świetle art. 8 EKPC.

83 Prawdą jest, że z orzecznictwa ETPC wynika również, iż aby spełnić wymogi jakościowe ustawy, prawo krajowe powinno zapewnić pewną ochronę przed arbitralnym naruszeniem przez władzę publiczną praw zagwarantowanych w EKPC oraz że w przypadku kwestii dotyczących praw podstawowych ustawa byłaby sprzeczna z zasadą rządów prawa, jedną z podstawowych zasad demokratycznego społeczeństwa usankcjonowanych w EKPC, gdyby uprawnienia dyskrecjonalne przyznane organowi władzy wykonawczej nie były ograniczone. W konsekwencji musi ona regulować zakres i zasady wykonywania tych uprawnień z wystarczającą jasnością [zob. wyrok ETPC z dnia 15 marca 2022 r., Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) przeciwko Szwajcarii, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, § 78 i przytoczone tam orzecznictwo].

84 Jednakże w niniejszej sprawie, skoro zaskarżona decyzja sama w sobie stanowi „ustawę" w rozumieniu art. 8 karty, interpretowanego w świetle art. 8 EKPC, nie można przyjąć, że Parlament potrzebował wyraźnego upoważnienia ze strony prawodawcy Unii, aby móc ustanowić takie przepisy, które znajdują oparcie w art. 232 TFUE i art. 25 ust. 2 jego regulaminu.

85 Ponadto w niniejszej sprawie, jak podnosi Parlament, zaskarżona decyzja spełnia kryteria dostępności i przewidywalności wymagane w celu uniknięcia ryzyka arbitralności.

86 W tym kontekście należy podkreślić, że w zaskarżonej decyzji przewidziano jasne i precyzyjne reguły dotyczące zakresu i sposobu stosowania rozpatrywanego środka oraz że stanowi ona w szczególności dla osób, których dane dotyczą, wystarczające gwarancje skutecznej ochrony ich danych osobowych przed ryzykiem nadużyć, jak również przed jakimkolwiek bezprawnym dostępem do tych danych i ich bezprawnym wykorzystywaniem (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 8 kwietnia 2014 r., Digital Rights Ireland i in., C-293/12 i C-594/12, EU:C:2014:238, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 Z motywów 22–25 i art. 4 zaskarżonej decyzji wynika zatem, że osoby, których dane osobowe są przetwarzane przez Parlament na podstawie tej decyzji, są chronione na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

88 Wreszcie należy zauważyć, jak czyni to Parlament, że argument skarżących, zgodnie z którym art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu nie może uzasadniać przyjęcia przepisów sprzecznych ze statutem posła lub protokołem nr 7, nie dotyczy kwestii właściwej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji, lecz kwestii zgodności z prawem tej decyzji w świetle wspomnianych przepisów, która to kwestia zostanie zbadana w ramach zarzutu drugiego poniżej.

89 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu stanowił ważną podstawę prawną dla przyjęcia zaskarżonej decyzji.

90 W rezultacie zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasad wolności i niezależności posłów, a także naruszenia immunitetów przyznanych im przez traktat

91 Zarzut drugi skarżących składa się z dwóch części, dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 2 statutu posła, który ustanawia zasady wolności i niezależności posłów do Parlamentu Europejskiego, a po drugie, naruszenia immunitetów przyznanych tym posłom, w szczególności przez protokół nr 7.

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej sprzeczności zaskarżonej decyzji z zasadami wolności i niezależności posłów Parlamentu

92 Skarżący uważają, że zaskarżona decyzja jest bardzo dotkliwa i poważnie narusza zasadę swobodnego i niezależnego wykonywania mandatu posła Parlamentu, ustanowioną w art. 2 statutu posła, ponieważ na podstawie tej decyzji można im uniemożliwiać uczestnictwo w posiedzeniach i wykonywanie ich misji przedstawicielskiej, co mogłoby negatywnie wpłynąć na równowagę władz i swobodę wykonywania demokracji.

93 W tym względzie skarżący przypominają, że przewidziana w zaskarżonej decyzji odmowa wstępu do budynków Parlamentu w przypadku nieprzedstawienia ważnego zaświadczenia COVID ma zastosowanie niezależnie od powodu tego nieprzedstawienia. Poseł mógłby zatem znaleźć się w sytuacji niemożności przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID, ponieważ go nie posiada lub nie chce go posiadać, ale również dlatego, że zapomniał lub zagubił, a także dlatego, że jego smartfon nie działa w czasie kontroli. Podkreślają oni ponadto, że posłowie Parlamentu, którzy nie posiadają zaświadczenia o szczepieniu lub zaświadczenia o powrocie do zdrowia, muszą poddawać się testom najrzadziej co dwa dni z uwagi na ograniczony okres ważności tych testów. Ponadto należy przewidzieć znaczny okres oczekiwania między momentem testu a momentem wygenerowaniem kodu szybkiej odpowiedzi (zwanego dalej „kodem QR"). W związku z tym, gdyby skarżący zamierzali udać się do Parlamentu w poniedziałek rano, nie mieliby innego wyboru niż przeprowadzenie tych testów podczas ich dni odpoczynku i w praktyce nie mieliby możliwości przeprowadzenia testu w „czerwonych" tygodniach posiedzeń plenarnych i „różowych" tygodniach trilogów, ponieważ w tych tygodniach debaty kończą się późno wieczorem i rozpoczynają się na nowo wcześnie rano.

94 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

95 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 1 statutu posła „posłowie są wolni i niezależni". Podobnie art. 2 regulaminu Parlamentu stanowi w szczególności, że posłowie wykonują swój mandat w sposób swobodny i niezależny. Zasada wolnego i niezależnego mandatu posłów jest zasadą wspólną demokratycznym systemom parlamentarnym, stanowiącą zasadniczy element demokracji przedstawicielskiej, na której opiera się funkcjonowanie Unii zgodnie z art. 10 ust. 1 TFUE. Zasada ta obejmuje przysługujące posłom do Parlamentu Europejskiego prawo wstępu bez przeszkód do budynków Parlamentu, tak aby mogli oni aktywnie uczestniczyć w pracach komisji i delegacji Parlamentu, zgodnie z art. 5 ust. 4 regulaminu Parlamentu.

96 Zaskarżona decyzja stanowi zatem ingerencję w wykonywanie mandatu przez posłów europejskich, ponieważ nakłada na nich dodatkowy warunek wstępu do budynków Parlamentu, a mianowicie obowiązek przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID.

97 Niemniej jednak należy podkreślić, że zasada wolnego i niezależnego mandatu posłów nie jest zasadą bezwzględną i może podlegać pewnym ograniczeniom, w szczególności wprowadzonym przez Parlament, na mocy jego uprawnień do decydowania o organizacji wewnętrznej, przewidzianych w art. 232 TFUE, gdy zmierza on do realizacji słusznego celu.

98 Jednakże wszelka ingerencja w zasadę wolnego i niezależnego mandatu posłów lub wszelkie jej ograniczenia muszą być zgodne z zasadą proporcjonalności jako ogólną zasadą prawa Unii. Zasada ta wymaga, aby akty wydawane przez instytucje Unii były właściwe i konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować to najmniej dotkliwe (zob. podobnie wyrok z dnia 2 października 2001, Martinez i in./Parlament, T-222/99, T-327/99 i T-329/99, EU:T:2001:242, pkt 215 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 W pierwszej kolejności, jak wynika w szczególności z motywów 1–11 zaskarżonej decyzji, zmierza ona do słusznego celu, polegającego na pogodzeniu dwóch konkurujących ze sobą interesów w kontekście pandemii, a mianowicie, po pierwsze, ciągłości działalności Parlamentu, z jednej strony, ze zdrowiem osób przebywających w budynkach Parlamentu, z drugiej strony.

100 Po pierwsze bowiem, Parlament jest zobowiązany zapewnić ciągłość działań, które wynikają z traktatów. W ten sposób podczas pandemii COVID-19 zdolność Parlamentu do działania, a w szczególności jego działalność ustawodawcza i budżetowa, musiała zostać utrzymana. W tym celu Parlament przyjął nadzwyczajne przepisy na podstawie tytułu XIIIa swojego regulaminu, polegające w szczególności na stosowaniu metod zdalnego uczestnictwa. Jednakże, jak wynika z art. 237a regulaminu Parlamentu, takie przepisy nadzwyczajne z definicji powinny być ograniczone w czasie. W konsekwencji Parlament był zobowiązany do jak najszybszego wznowienia swojej działalności w zwykłym formacie, to znaczy z fizyczną obecnością posłów, w celu zapewnienia normalnego funkcjonowania Parlamentu jako instytucji Unii, której członkowie są demokratycznie wybrani.

101 Po drugie, Parlament jest zobowiązany, na podstawie obowiązku dbałości i obowiązku, wynikającego w szczególności z art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego, mającego również zastosowanie do członków personelu tymczasowego Unii na mocy art. 10 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanych dalej „WZIP”), do zapewnienia zdrowia i bezpieczeństwa urzędników i innych pracowników Unii. Spoczywający na instytucjach Unii, jako pracodawcy, obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa swoich pracowników, choć nie jest obowiązkiem rezultatu, odznacza się jednak szczególnym rygorem, a przysługujący administracji zakres uznania w tym zakresie, choć nie nieistniejący, jest jednak ograniczony (zob. podobnie wyroki z dnia 27 marca 1990 r., Grifoni/Komisja, C-308/87, EU:C:1990:134, pkt 14, oraz z dnia 12 maja 2011 r., Missir Mamachi di Lusignano/Komisja, F-50/09, EU:F:2011:55, pkt 126). To samo dotyczy obowiązku zapewnienia ochrony zdrowia pracowników w służbie Unii. A zatem w zakresie, w jakim obecność posłów w pomieszczeniach Parlamentu oznacza, że będą oni mieli kontakt z pracownikami tej instytucji, przestrzeganie obowiązku zapewnienia zdrowia tych pracowników oznaczało dla Parlamentu zapewnienie, aby taki powrót do zwykłej działalności był możliwy bez uogólnionego negatywnego wpływu na zdrowie osób przebywających w jego pomieszczeniach, w tym pracowników tej instytucji.

102 W tym względzie, jak wynika z motywu 13 zaskarżonej decyzji, służba medyczna Parlamentu stwierdziła, co następuje:

„Obecność większej liczby osób w budynkach Parlamentu, częstsze przemieszczanie się spowodowane ponownym podjęciem misji, zwiększona częstotliwość ścisłych kontaktów podczas osobistych spotkań oraz zwiększenie wpływu COVID-19 w społeczeństwie stwarza większe ryzyko wprowadzenia wirusa do Parlamentu Europejskiego oraz zwiększone ryzyko wewnętrznego rozprzestrzeniania COVID-19 i przypadków kwarantanny. Ponadto Parlament Europejski, jako organizacja międzynarodowa i instytucja dostępna dla ogółu, powinien uwzględnić częste podróże międzynarodowe jako dodatkowy czynnik ryzyka, który mógłby uczynić z niego punkt rozprzestrzeniania. W konsekwencji należy uwzględnić sytuację sanitarną na poziomie Unii, a nie tylko sytuację na szczeblu państw członkowskich, w których Parlament ma siedzibę lub lokalizacje pracy”.

103 Ponadto, jak wynika z motywu 14 zaskarżonej decyzji, dane dostarczone przez służbę medyczną Parlamentu świadczą o tym, że w ciągu pierwszych dwóch i pół tygodnia września 2021 r. zanotowano więcej przypadków, w których istniały ścisłe kontakty z osobami, które otrzymały pozytywny test PCR COVID-19 niż w ciągu jakiegokolwiek wcześniejszego miesiąca od listopada 2020 r., i że tendencja ta utrzymała się w całym okresie we wrześniu 2021 r. i w pierwszym tygodniu października 2021 r.

104 W związku z powyższym należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja realizuje słuszny cel i że nie stanowi ona instrumentu ewidentnie nieodpowiedniego do osiągnięcia tego celu w świetle informacji, którymi Parlament dysponował w chwili przyjęcia tej decyzji.

105 W drugiej kolejności należy zbadać, czy zaskarżona decyzja nie stanowi nieproporcjonalnej lub nieracjonalnej ingerencji w wolny mandat posłów i czy nie narusza samej istoty tego prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo).

106 W tym względzie, jak przypomina Parlament, w całej Unii istnieje powszechny, szybki i łatwy dostęp do szczepionek i badań przesiewowych COVID-19, co stanowi podstawę wydania zaświadczeń COVID. Przedstawienie zaświadczenia COVID przez posłów wchodzących do budynków Parlamentu nie może być zatem rozumiane jako nieproporcjonalna i nieracjonalna ingerencja w wykonywanie wolnego mandatu z uwagi na słuszny cel zaskarżonej decyzji polegający na ochronie życia i zdrowia ludzi przebywających w pomieszczeniach Parlamentu, przy jednoczesnym zapewnieniu powrotu do jego zwykłej działalności.

107 Należy również przypomnieć, że Parlament wprowadził środki w celu zapewnienia swoim posłom niezbędnego wsparcia, aby umożliwić im zastosowanie się do nowych wymogów wstępu, w przypadku gdyby nie posiadali zaświadczenia COVID, takie jak możliwość nieodpłatnego poddania się testowi na miejscu w trzech lokalizacjach pracy.

108 Ponadto zaskarżona decyzja ogranicza się do tego, co jest ściśle niezbędne do zapewnienia powrotu do zwykłej działalności Parlamentu. Zgodnie bowiem z opinią lekarza zakładowego Parlamentu z dnia 10 października 2021 r. powrót do normalnej działalności Parlamentu powodowałby nieuchronnie więcej przypadków COVID-19 i kwarantanny. Tymczasem zgodnie z tą opinią tego rodzaju ryzyko może zostać zmniejszone przez środki takie jak te przewidziane

w zaskarżonej decyzji. Co się tyczy ochrony danych osobowych, jak wynika z dowodów przedstawionych przez Parlament, podczas weryfikacji zaświadczeń COVID przy wejściu do pomieszczeń Parlamentu ujawnia się minimum danych osobowych (zob. pkt 177 poniżej).

109 Ponadto należy zauważyć, że zaskarżona decyzja nie ma charakteru trwałego. W art. 6 zaskarżonej decyzji przewidziano bowiem, że przestaje ona obowiązywać w dniu 31 stycznia 2022 r., chyba że zostanie przedłużona, zmieniona lub uchylona oraz że podlega ona systematycznej weryfikacji z punktu widzenia rozwoju sytuacji sanitarnej.

110 Ponadto, jak podnosi Parlament, zaskarżona decyzja pozwala na zakończenie nadzwyczajnych środków i pozwala członkom Parlamentu na ponowne wykonywanie ich praw w drodze powrotu do działalności na miejscu, z dużo mniejszymi ograniczeniami wykonywania ich wolnego i niezależnego mandatu niż w ramach procedury zdalnego uczestnictwa.

111 Wreszcie należy zauważyć, jak to czyni Parlament, że skarżący nie wskazali żadnego alternatywnego środka, który byłby mniej dotkliwy, przy jednoczesnym osiągnięciu zamierzonego celu w podobny sposób. W tym względzie skarżący nie wykazali, że ponowne podjęcie działalności Parlamentu w systemie obecności fizycznej, bez obowiązku przedstawienia zaświadczenia COVID w celu uzyskania dostępu do budynków Parlamentu, pozwoliłoby w ten sam sposób przyczynić się do realizacji celu polegającego na zapewnieniu ochrony zdrowia pracowników.

112 Skarżący powołują się jednak na szereg negatywnych konsekwencji zaskarżonej decyzji dla ich sytuacji (zob. pkt 93 powyżej).

113 Po pierwsze, w zakresie, w jakim skarżący powołują się na szkodę z powodu odmowy przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID lub z powodu jego zapomnienia, należy zauważyć, że szkoda, na którą się powołują, nie wynika ze skutków wywołanych przez samą zaskarżoną decyzję, lecz z ich wyboru polegającego na nieprzedstawieniu takiego zaświadczenia, ponieważ nie twierdzą oni, że nie są w stanie tego uczynić (postanowienie z dnia 8 grudnia 2021 r., D'Amato i in./Parlament, T-722/21 R, niepublikowane, EU:T:2021:874, pkt 23).

114 Po drugie, należy zauważyć, że art. 5 ust. 2 zaskarżonej decyzji daje sekretarzowi generalnemu Parlamentu możliwość wprowadzenia odstępstw dotyczących obowiązku przedstawienia takiego zaświadczenia przy wejściu do budynków Parlamentu w celu uwzględnienia pewnych szczególnych sytuacji.

115 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżący podnoszą, że mogliby się znaleźć w sytuacji niemożności przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID ze względu na problemy techniczne związane na przykład z użytkowaniem smartfonu, należy przypomnieć, że zaświadczenie COVID jest akceptowane w formie papierowej i w formacie cyfrowym, w związku z czym powinna co do zasady istnieć możliwość uniknięcia tych problemów technicznych.

116 Po czwarte, skarżący podnoszą, że byli oni zobowiązani do poddawania się bardzo regularnemu testowaniu, nawet podczas dni odpoczynku, oraz że nie jest możliwe poddanie się testom w dniach roboczych o bardzo dużym obciążeniu pracą.

117 Bez konieczności wypowiadania się w przedmiocie dopuszczalności tego argumentu w odniesieniu do sytuacji skarżących, którzy nie zostali ani zaszczepieni, ani nie powrócili do zdrowia, należy stwierdzić, że Parlament oferuje swoim posłom w swoich trzech lokalizacjach

pracy wsparcie konieczne do umożliwienia im spełnienia nowych wymogów dostępu, w przypadku gdyby nie posiadali ważnego zaświadczenia COVID. Tak więc, Parlament stworzył możliwość bezpłatnego poddania się testowi na miejscu w trzech swoich lokalizacjach pracy. O możliwości tej wszyscy pracownicy Parlamentu zostali ponadto poinformowani w dniu 28 października 2021 r., czyli przed wejściem w życie zaskarżonej decyzji. Co więcej, aby móc wejść do budynków Parlamentu możliwe jest również przedstawienie negatywnego wyniku testu PCR wykonanego w Belgii, Luksemburgu lub Francji. Wreszcie, podczas gdy początkowo okres ważności wyników testów PCR wynosił dwa dni kalendarzowe po dniu testu, okres ważności testu PCR został przedłużony do 72 godzin po wykonaniu wspomnianego testu, począwszy od dnia 22 listopada 2021 r. do dnia 27 stycznia 2022 r., na mocy decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 19 listopada 2021 r.

118 Po piąte, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym zaskarżona decyzja stanowi również bezpośrednie naruszenie ich uprawnień przedstawicielskich jako posłów wybranych do Parlamentu oraz ich zdolności do pracy w sposób użyteczny i skuteczny, ponieważ ma ona zastosowanie również do asystentów i pracowników Parlamentu, należy zauważyć, jak to czyni Parlament, że skarżący nie przedstawiają żadnego konkretnego argumentu, który mógłby wykazać, iż osoby te nie są w stanie w odpowiednim czasie zastosować się do warunków wstępu ustanowionych w zaskarżonej decyzji.

119 Wreszcie po szóste, skarżący zwracają uwagę, że we Francji wszystkie poprawki mające na celu uzależnienie wstępu posłów i senatorów do budynków Zgromadzenia Narodowego i Senatu od przedstawienia zaświadczenia COVID zostały odrzucone, w szczególności ze względu na orzeczenie Conseil constitutionnel (rady konstytucyjnej, Francja) z dnia 11 maja 2020 r., w którym przypomniano, że liczne postanowienia francuskiej konstytucji nakazują poszanowanie wolności posłów Parlamentu przy wykonywaniu ich mandatu i że nigdy nie można odmówić posłowi wstępu do sali obrad.

120 Wystarczy przypomnieć w tym względzie, że Parlament, którego budynki położone są nie tylko we Francji, ale również w Belgii i w Luksemburgu, posiada autonomiczną podstawę prawną do przyjęcia wewnętrznych środków organizacji, takich jak środki wprowadzone zaskarżoną decyzją na podstawie art. 232 TFUE i art. 25 ust. 2 regulaminu, w związku z czym nie może być związany ocenami dokonanymi na szczeblu konkretnego państwa członkowskiego.

121 W świetle powyższego należy stwierdzić, że żaden z argumentów przedstawionych przez skarżących nie pozwala na ustalenie, iż zaskarżona decyzja narusza w sposób nieproporcjonalny lub nieracjonalny wolne i niezależne wykonywanie mandatu posła ani że sama istota tego wykonywania została podważona.

122 W konsekwencji część pierwszą zarzutu drugiego należy oddalić jako bezzasadną.

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasadniczo naruszenia immunitetów przyznanych posłom na mocy protokołu nr 7

123 Skarżący uważają, że zaskarżona decyzja narusza również art. 7 akapit pierwszy protokołu nr 7, który skutkuje zakazaniem państwom członkowskim ustanawiania administracyjnych ograniczeń swobody przemieszczania się posłów do Parlamentu Europejskiego. Postanowienie to należy interpretować w świetle art. 4 ust. 3 akapit ostatni TUE jako zakazujące wszelkich środków, które mogłyby zagrażać urzeczywistnieniu celów Unii, w tym środków, które mogłyby zakłócić funkcjonowanie instytucji Unii.

124 Ponadto zdaniem skarżących, chociaż formalnie art. 7 akapit pierwszy protokołu nr 7 został skierowany do państw członkowskich, nie ulega wątpliwości, że ma on zastosowanie również do instytucji Unii, gdy same przyjmują środki ograniczające, takie jak zaskarżona decyzja. Postanowienie to należy bowiem interpretować w świetle postanowień karty, a w szczególności artykułów dotyczących ochrony życia prywatnego i prawa do integralności fizycznej. Ponadto z art. 18 protokołu nr 7 i z art. 5 regulaminu Parlamentu wynika, że Parlament powinien działać wspólnie z państwami członkowskimi w celu zapewnienia stosowania protokołu nr 7. W szczególności do Parlamentu należy zapewnienie niezależności posłów przy wykonywaniu ich funkcji oraz zachowanie ich prawa do aktywnego uczestnictwa w pracach komisji i delegacji Parlamentu.

125 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

126 Artykuł 7 protokołu nr 7 stanowi, że „[s]woboda przepływu członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym lub innym”.

127 Należy zbadać, czy – jak podnoszą skarżący – postanowienie to uniemożliwia Parlamentowi przyjęcie środków mających na celu ograniczenie lub uzależnienie od warunku wstępu do budynków, takich jak przewidziany w zaskarżonej decyzji.

128 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że – jak przyznają skarżący – protokół nr 7 jest skierowany w pierwszej kolejności do państw członkowskich, a nie do instytucji Unii.

129 Następnie, jak podnoszą skarżący, w art. 18 protokołu nr 7 przewidziano, że „[w] celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Unii współpracują z […] państwami członkowskimi”. W art. 5 regulaminu Parlamentu przewidziano między innymi, że posłowie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w protokole nr 7 oraz że „[w] celu wykonywania mandatu poselskiego każdemu posłowi przysługuje na mocy przepisów Regulaminu prawo do aktywnego uczestnictwa w pracach komisji i delegacji Parlamentu”.

130 Jednakże z postanowień tych, nawet interpretowanych w świetle postanowień karty dotyczących w szczególności praw do poszanowania życia prywatnego i integralności fizycznej, w żaden sposób nie wynika, że Parlament nie jest właściwy do przyjęcia środków organizacji wewnętrznej takich jak przewidziane w zaskarżonej decyzji na podstawie art. 25 ust. 2 regulaminu wewnętrznego. Przeciwnie, w art. 5 tego regulaminu przewidziano wyraźnie, że prawo posłów do aktywnego uczestnictwa w pracach komisji i delegacji Parlamentu powinno być wykonywane „na mocy przepisów Regulaminu”.

131 Ponadto, jak wynika z art. 176 ust. 1 akapit czwarty regulaminu Parlamentu, „[p]rzewodniczący może zastosować wobec posła sankcję w przypadkach, w których niniejszy Regulamin lub decyzja przyjęta przez Prezydium zgodnie z art. 25 Regulaminu przewiduje stosowanie niniejszego artykułu”. Taki przepis byłby sam w sobie niezgodny z prawem, gdyby należało przyjąć wykładnię protokołu nr 7 zaproponowaną przez skarżących. Tymczasem należy podkreślić, że skarżący nie powołali się na niezgodność z prawem regulaminu Parlamentu na podstawie art. 277 TFUE.

132 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przywileje i immunitety przyznane Unii na mocy protokołu nr 7 mają jedynie charakter funkcjonalny, ponieważ mają na celu uniknięcie naruszania funkcjonowania i niezależności Unii. W konsekwencji te przywileje i immunitety są przyznawane wyłącznie w interesie Unii. Siłą rzeczy musi to dotyczyć również

immunitetu posłów Parlamentu: ma on na celu uniknięcie wszelkich przeszkód w prawidłowym funkcjonowaniu instytucji, której są członkami, a zatem w wykonywaniu kompetencji tej instytucji (zob. postanowienie z dnia 30 września 2011 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 R, niepublikowane, EU:T:2011:553, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). Podobnie w art. 5 ust. 2 zdanie drugie regulaminu Parlamentu przewidziano, że „[i]mmunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków".

133 W świetle powyższych rozważań należy zatem stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie stanowi naruszenia protokołu nr 7 ani w szczególności jego art. 7.

134 W konsekwencji część drugą zarzutu drugiego również należy oddalić jako bezzasadną, podobnie jak zarzut drugi w całości.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia ogólnych zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych

135 Podniesiony przez skarżących zarzut trzeci dzieli się na dwie części, dotyczące, po pierwsze, naruszenia zasad ograniczenia celów przetwarzania danych i zgodności z prawem, a po drugie, naruszenia zasad rzetelności, przejrzystości i minimalizacji.

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia zasad ograniczenia celów przetwarzania danych i zgodności z prawem

136 Skarżący przypominają, że zgodnie z zasadą ograniczenia celów dane osobowe należy zbierać do określonych, wyraźnych i uzasadnionych celów i nie mogą być następnie przetwarzane w inny sposób. Zatem jedynie w wyjątkowych przypadkach, wymienionych enumeratywnie w art. 6 rozporządzenia 2018/1725 administrator danych może rozszerzyć pierwotne cele przetwarzania danych.

137 W związku z tym, aby dane osobowe widniejące na ich zaświadczeniach COVID można było wykorzystać do zezwolenia im na wejście do budynków Parlamentu, prawnie wymagane jest, aby zostały one zebrane w tym celu.

138 Tymczasem skarżący podkreślają, po pierwsze, że w rozporządzeniu 2021/953 przewidziano jedynie przetwarzanie danych w celu ułatwienia korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich podczas pandemii COVID-19. Po drugie, z motywu 48 rozporządzenia 2021/953 jasno wynika, że jeżeli państwa członkowskie chcą wykorzystywać dane osobowe przetwarzane w ramach stosowania zaświadczenia COVID do celów innych niż cele przewidziane w rozporządzeniu 2021/953, powinny one przewidzieć w tym celu szczególną krajową podstawę prawną. Zasada ta została również ostatnio przypomniana we wspólnej opinii Europejskiego Komitetu ds. Ochrony Danych (EROD) i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) 04/2021 w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w celu ułatwienia swobodnego przepływu w czasie pandemii COVID-19 (zielone zaświadczenie cyfrowe) (zwanej dalej „wspólną opinią nr 04/2021"), a także przez EIOD w jego wytycznych „dotyczących powrotu do pracy i badań przesiewowych stanu odporności lub zakażenia COVID przez instytucje europejskie".

139 Ponadto w Belgii, gdzie posłowie najczęściej muszą poddawać się testom, przepisy belgijskie nie wymieniają wstępu do miejsca pracy lub parlamentów krajowych wśród celów przetwarzania danych osobowych związanych z zaświadczeniem COVID. Takie używanie jest wręcz wyraźnie wykluczone, ponieważ prowadzi do ukrytego obowiązku szczepień. Podobnie we Francji używanie zaświadczenia COVID zostało wyraźnie wykluczone w odniesieniu do dostępu do zgromadzeń parlamentarnych.

140 Wreszcie skarżący podkreślają, że żaden z wyjątków przewidzianych w art. 6 rozporządzenia 2018/1725 nie ma zastosowania w niniejszej sprawie i że w związku z tym Parlament nie może powoływać się na żaden z tych wyjątków w celu uzasadnienia „przetwarzania w innym zgodnym celu".

141 Co za tym idzie, zdaniem skarżących w braku krajowej podstawy prawnej wyraźnie zezwalającej na przetwarzanie danych medycznych dotyczących szczepienia, wyników testów lub powrotu do zdrowia w celu uzależnienia od nich wstępu do miejsca pracy i zgromadzeń parlamentarnych, przetwarzanie danych osobowych dokonywane przez Parlament narusza zasadę ograniczenia celów przetwarzania, a zatem jest niezgodne z prawem.

142 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

143 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji „dane osobowe pobierane z zaświadczenia lub równoważnego zaświadczenia w procesie odczytywania kodu przetwarzane są zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1725". Tymczasem zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2018/1725, który przewiduje zasadę ograniczenia celów, dane osobowe muszą być „zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami".

144 Cele przetwarzania danych osobowych zawarte w zaświadczeniach COVID zostały zdefiniowane w art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2021/953, który stanowi, co następuje:

„Do celów niniejszego rozporządzenia dane osobowe zawarte w zaświadczeniach wydanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są przetwarzane wyłącznie w celu uzyskania dostępu do informacji zawartych w zaświadczeniach i ich weryfikacji na potrzeby ułatwienia korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się w obrębie Unii w czasie pandemii COVID-19. Dane nie mogą być przetwarzane po zakończeniu okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia".

145 W tym względzie należy zauważyć, podobnie jak uczynił to Parlament, że art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2021/953 należy rozumieć w ten sposób, iż państwa członkowskie mogą przetwarzać dane osobowe zawarte w zaświadczeniach COVID wyłącznie w celu ułatwienia korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się „do celów niniejszego rozporządzenia" lub innymi słowy, gdy stosują to rozporządzenie.

146 Natomiast, jak wynika wyraźnie z motywu 48 rozporządzenia 2021/953, „[p]aństwa członkowskie mogą przetwarzać dane osobowe do innych celów, jeżeli podstawa prawna przetwarzania takich danych do innych celów, w tym podstawa prawna odnosząca się do okresów zatrzymywania, jest przewidziana w prawie krajowym, które musi być zgodne z unijnym prawem o ochronie danych oraz z zasadami skuteczności, konieczności i proporcjonalności, a także powinno obejmować przepisy jasno określające zakres przetwarzania, konkretny cel, kategorie podmiotów, które mogą weryfikować zaświadczenie, a także odpowiednie zabezpieczenia przed dyskryminacją i nadużyciami, z uwzględnieniem zagrożeń dla praw i wolności osób, których dane dotyczą".

147 Wbrew temu, co twierdzą skarżący, z motywu tego nie można wywieść, że instytucje Unii, takie jak Parlament w niniejszej sprawie, są upoważnione do przetwarzania danych osobowych zawartych w zaświadczeniach COVID do celów innych niż przewidziane w rozporządzeniu 2021/953 tylko wtedy, gdy przewidziana w prawie krajowym podstawa prawna wyraźnie im na to zezwala.

148 Jak bowiem podnosi Parlament, okoliczność, że zdanie czwarte motywu 48 odnosi się wyłącznie do państw członkowskich i do prawa krajowego, a nie do instytucji Unii, może wynikać z faktu, że rozporządzenie to jest skierowane do państw członkowskich, a nie do wspomnianych instytucji.

149 Następnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2018/1725 podstawa działań w zakresie przetwarzania danych osobowych niezbędnych do zarządzania instytucjami i ich funkcjonowania musi być określona w prawie Unii.

150 Poprzez przyjęcie zaskarżonej decyzji Parlament stworzył zatem podstawę prawną w prawie Unii, opartą na jego uprawnieniach w zakresie organizacji wewnętrznej wynikających z art. 232 TFUE, która umożliwia mu przetwarzanie danych osobowych zawartych w zaświadczeniach COVID w celu wejścia do jego budynków w trzech lokalizacjach pracy, z poszanowaniem rozporządzenia 2018/1725.

151 Tym samym argumenty skarżących oparte na przepisach belgijskich lub francuskich należy oddalić jako bezskuteczne, ponieważ podstawa prawna w prawie krajowym w żaden sposób nie jest wymagana, aby umożliwić Parlamentowi przetwarzanie danych osobowych zawartych w zaświadczeniach COVID do celów innych niż te przewidziane w rozporządzeniu 2021/953.

152 Wbrew temu, co twierdzą skarżący, wniosków tych nie podważają ani wspólna opinia nr 04/2021, ani „wytyczne dotyczące powrotu do pracy i badań przesiewowych stanu odporności lub zakażenia COVID przez instytucje europejskie” wydane przez EIOD.

153 Po pierwsze, w pkt 23 wspólnej opinii nr 04/2021 EROD i EIOD wyjaśniły, że „każde ewentualne dalsze zastosowanie tych ram i zielonego zaświadczenia cyfrowego na podstawie prawa państw członkowskich w innym celu niż ułatwienie wykonania prawa do swobodnego przemieszczania się między państwami członkowskimi UE wykracza poza zakres stosowania wniosku [dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w celu ułatwienia swobodnego przepływu w czasie pandemii COVID-19 (zielone zaświadczenie cyfrowe)], a zatem nie stanowi przedmiotu niniejszej wspólnej opinii EROD i EIOD”.

154 Po drugie, co się tyczy „wytycznych dotyczących powrotu do pracy i badań przesiewowych stanu odporności lub zakażenia COVID przez instytucje europejskie”, EIOD w pkt 6.1 potwierdza, że pojęcie „prawa krajowego” w rozumieniu motywu 48 rozporządzenia 2021/953 należy interpretować w odniesieniu do instytucji Unii jako odnoszące się do art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego w związku z decyzją wykonawczą instytucji ustanawiającą odpowiednie środki dla ochrony praw podstawowych i interesów osób, których dane dotyczą.

155 Wreszcie w zakresie, w jakim skarżący powołują się na naruszenie art. 6 rozporządzenia 2018/1725, należy zauważyć, że w przepisie tym przewidziano odstępstwo od zasady ograniczenia celów. Zgodnie bowiem z tym artykułem, „[j]eżeli przetwarzanie w celu innym niż cel, w którym dane osobowe zostały zebrane, nie odbywa się na podstawie zgody osoby, której dane dotyczą,

ani prawa Unii stanowiącego w demokratycznym społeczeństwie niezbędny i proporcjonalny środek służący zagwarantowaniu celów, o których mowa w art. 25 ust. 1", administrator danych powinien wziąć pod uwagę pewne kryteria aby ustalić, czy przetwarzanie w innym celu jest zgodne z celem, w którym dane osobowe zostały pierwotnie zebrane.

156 Tymczasem w niniejszej sprawie, jak wynika z motywu 24 zaskarżonej decyzji, przetwarzanie danych osobowych ma w szczególności na celu ochronę zdrowia publicznego. Służy ono zatem realizacji celu leżącego w ogólnym interesie publicznym Unii, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2018/1725, wobec tego zamierzone w zaskarżonej decyzji przetwarzanie danych osobowych do celów innych niż przewidziane w rozporządzeniu 2021/953 jest dozwolone przez ten przepis, pod warunkiem, że odbywa się ono z poszanowaniem istoty podstawowych wolności i praw określonych w tym rozporządzeniu i stanowi niezbędny i proporcjonalny środek w społeczeństwie demokratycznym, co zostanie zbadane w ramach zarzutu czwartego.

157 W świetle powyższych rozważań i z zastrzeżeniem badania proporcjonalności przetwarzania danych osobowych skarżących, przewidzianego w zaskarżonej decyzji, należy oddalić część pierwszą zarzutu trzeciego jako bezzasadną.

b) W przedmiocie części drugiej dotyczącej naruszenia zasad rzetelności, przejrzystości i minimalizacji

158 W pierwszej kolejności skarżący przypominają, że zasada rzetelnego i przejrzystego przetwarzania danych osobowych wymaga, aby zainteresowana osoba była informowana o istnieniu operacji przetwarzania i o jej celach. Uważają oni zatem, że wykorzystanie przez Parlament danych osobowych w celu odmiennym od celu, dla którego dane te zostały zebrane na mocy ustawodawstwa krajowego, narusza zasadę przejrzystości przewidzianą w art. 4 ust. 1 lit. a) i w art. 14 rozporządzenia 2018/1725, ponieważ nie zostali oni poinformowani przy zbieraniu ich danych osobowych, iż zostaną one użyte jako kryterium warunkujące wstęp do ich miejsca pracy.

159 W drugiej kolejności skarżący uważają, że przetwarzanie danych osobowych przez Parlament przy wykonywaniu zaskarżonej decyzji nie jest zgodne z zasadą minimalizacji danych, przewidzianą w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2018/1725, ponieważ w art. 4 ust. 3 zaskarżonej decyzji przewidziano, iż dane osobowe dotyczące ważności zaświadczenia COVID będą przetwarzane i wyświetlane w procesie odczytywania kodu QR zaświadczenia.

160 Pracownicy ochrony odpowiedzialni za kontrolę zaświadczeń COVID przy wejściu do budynków Parlamentu mogą bowiem z łatwością wywnioskować rodzaj zaświadczenia, z którego korzysta każda osoba, ponieważ maksymalny okres ważności wynosi 2 dni w przypadku zaświadczeń o wyniku testu, 180 dni w przypadku zaświadczeń o powrocie do zdrowia, a zaświadczenia o szczepieniu nie mają maksymalnego okresu ważności. Tymczasem takie dane dotyczące ważności zaświadczeń nie są konieczne do celów, dla których są one przetwarzane.

161 W tym względzie podkreślają oni, że sam Parlament zauważył to ryzyko w dokumencie zatytułowanym „Środki bezpieczeństwa w walce z COVID 19 – Ocena skutków dla ochrony danych" (zwanym dalej „oceną skutków"), lecz uznał, iż związane z tym zagrożenia są niewielkie, biorąc pod uwagę środki techniczne i organizacyjne, które podjął w celu przetwarzania tych danych. Jednakże ani z zaskarżonej decyzji, ani z jakiejkolwiek innej informacji przekazanej skarżącym nie wynika, że podjęto szczególne środki w celu zminimalizowania tego ryzyka.

162 Zdaniem skarżących jest również całkiem możliwe, że pracownicy ochrony pobiorą zrzuty ekranu zawierające te poufne informacje. Tymczasem ujawnienie tego rodzaju niezwykle wrażliwych danych mogłoby mieć bardzo poważne konsekwencje dla zainteresowanych osób, mogące prowadzić do stygmatyzacji lub dyskryminacji w miejscu pracy. W konsekwencji przetwarzania danych osobowych skarżących nie można uznać za rzetelne.

163 W trzeciej kolejności, skarżący obawiają się niezgodnego z prawem i nierzetelnego przetwarzania ich danych osobowych ze względu na ryzyko związane z trudnością stosowania aplikacji CovidScanBe wykorzystywanej przy wejściu do budynków Parlamentu do skanowania kodów QR z zaświadczeń COVID. Ryzyko to zostało rozpoznane jako potencjalne ryzyko w ocenie skutków. Ponadto, bardzo niedawno wykryto poważny błąd w zakresie bezpieczeństwa w ramach zatwierdzania i odczytywania kodów QR z zaświadczeń COVID za pomocą aplikacji CovidScanBe. W tym względzie skarżący podkreślają, że do prezesa francuskojęzycznego sądu pierwszej instancji w Brukseli (Belgia) wpłynął wniosek o zastosowanie środka tymczasowego polegajacego na nakazaniu zawieszenia stosowania aplikacji CovidScanBe ze względu na liczne naruszenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1). Prezes ten w postanowieniu z dnia 29 października 2021 r. stwierdził, że ryzyko błędu zostało na tyle wykazane, aby powołać niezależnego biegłego w celu zbadania tych błędów i ustalenia ewentualnej szkody. Wreszcie drugi błąd przy stosowaniu aplikacji CovidScanBe dotyczy możliwości uzyskania, podczas odczytywania kodu QR z zaświadczenia COVID za pomocą modułu aplikacji stosowanego do podróży, dostępu do szczególnie chronionych danych osobowych, takich jak nazwisko, imię, data szczepienia, rodzaj szczepionki, kraj, w którym szczepionka została podana, czy też liczba otrzymanych dawek.

164 Co za tym idzie, zdaniem skarżących, dowody te świadczą o tym, że zaskarżona decyzja narusza zasadę rzetelnego i przejrzystego przetwarzania danych osobowych.

165 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

166 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 dane osobowe muszą być „przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą”.

167 Ponadto art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725 stanowi, co następuje:

„Jeżeli dane osobowe osoby, której dane dotyczą, zbierane są od tej osoby, podczas pozyskiwania danych osobowych administrator podaje jej wszystkie następujące informacje:

[…]

c) cele przetwarzania danych osobowych oraz podstawę prawną przetwarzania […]”.

168 Artykuł 16 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2018/1725 przewiduje, że informacje te należy podać również w przypadku, gdy danych osobowych nie pozyskano od osoby, której dane dotyczą.

169 Ponadto art. 16 ust. 4 rozporządzenia 2018/1725 stanowi, że „[j]eżeli administrator planuje dalej przetwarzać dane osobowe w celu innym niż cel, w którym te dane zostały pozyskane, przed takim dalszym przetwarzaniem informuje on osobę, której dane dotyczą, o innym celu przetwarzania oraz udziela jej wszelkich innych stosownych informacji, o których mowa w ust. 2”.

170 Tak więc wbrew temu, co twierdzą skarżący, z przepisów tych wynika, że w przypadku przetwarzania danych osobowych w celu innym niż ten, dla którego dane te zostały pierwotnie pozyskane, wyłącznie do administratora odpowiedzialnego za dalsze przetwarzanie tych danych należy uprzednie podanie osobom, których dane dotyczą, informacji na temat tego innego celu i wszelkich innych istotnych informacji.

171 W związku z tym, skoro w niniejszej sprawie, jak przyznaje Parlament, przewidziane w zaskarżonej decyzji przetwarzanie danych osobowych jest dalszym przetwarzaniem w celu innym niż cel, dla którego dane osobowe zostały pozyskane, spoczywał na nim przed tym dalszym przetwarzaniem obowiązek podania osobom, których dane dotyczą, informacji na temat tego innego celu, zgodnie z ww. przepisami.

172 Tymczasem z dowodów przedstawionych przez Parlament wynika, że wywiązał się on z tego obowiązku.

173 Jak bowiem wynika ze wspomnianych dowodów, po pierwsze, przed przetwarzaniem omawianych danych Parlament opublikował w swoim publicznym rejestrze operacji przetwarzania pozycję nr 464 dotyczącą tej operacji, wraz z oświadczeniem o poufności. Po drugie, w dniu 27 października 2021 r. przesłał on pocztą elektroniczną wiadomości członkom i wszystkim pracownikom Parlamentu, informując ich o celach przetwarzania. Po trzecie, jak wyjaśniono w art. 6 ust. 1 zaskarżonej decyzji, decyzja ta została „ogłoszona w widoczny sposób we wszystkich punktach wejścia do budynków Parlamentu, w których przeprowadzono weryfikację”, czego skarżący nie kwestionują.

174 Należy zatem stwierdzić, że Parlament wypełnił swoje obowiązki wynikające z zasady przejrzystości i że argument skarżących, zgodnie z którym w chwili gdy ich dane osobowe zostały pierwotnie zebrane powinni byli zostać poinformowani o fakcie, że zostaną one wykorzystane w celu uzyskania dostępu do budynków Parlamentu, należy oddalić jako bezzasadny.

175 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725 stanowi, iż „[d]ane osobowe muszą być […] adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane (»minimalizacja danych«)”.

176 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że zgodnie z art. 4 ust. 2 i 4 zaskarżonej decyzji cel przetwarzania danych pochodzących z procesu odczytywania kodu QR jest ściśle ograniczony do zezwolenia na wstęp do budynków Parlamentu i że dane wyświetlane podczas weryfikacji zaświadczeń COVID nie są przechowywane, utrwalane ani zatrzymywane, wewnętrznie lub zewnętrznie, ani przekazywane innemu organowi Unii lub osobie trzeciej i nie są wykorzystywane w żadnym innym celu.

177 Następnie, jak potwierdził Parlament na rozprawie, a skarżący temu nie zaprzeczyli, jeśli chodzi o odczytywanie kodów QR z zaświadczeń COVID osób pragnących dostać się do budynków Parlamentu, pracownicy ochrony Parlamentu otrzymali polecenie używania aplikacji CovidScanBe wyłącznie w trybie „wydarzenie”. Tymczasem, jak wynika z dowodów przedstawionych przez Parlament, podczas używania aplikacji CovidScanBe w trybie

„wydarzenie” wyświetlane są jedynie ważność certyfikatu, nazwisko i imię osoby. To samo dotyczy luksemburskiej aplikacji CovidCeck.lu. Tak więc wbrew temu, co twierdzą skarżący, okres ważności zaświadczenia nie jest wyświetlany, tak że pracownicy ochrony nie są w stanie wywnioskować, czy zainteresowana osoba jest zaszczepiona, czy poddała się ona przesiewowemu testowi, którego wynik jest negatywny, czy też powróciła ona do zdrowia po zarażeniu COVID-19.

178 W każdym razie, nawet przy założeniu, że pracownicy ochrony Parlamentu mogą znać okres ważności zaświadczeń i wywnioskować z tego, iż dana osoba jest zaszczepiona lub powróciła do zdrowia, lub że przeszła test z wynikiem negatywnym, niekoniecznie musi to powodować poważnych konsekwencji, jakie podnoszą skarżący.

179 Jak bowiem podnosi Parlament, jego pracownicy zostali przeszkoleni w zakresie przestrzegania poufności czynności przetwarzania i otrzymali polecenia, aby nie przekazywać danych osobowych, do których mieli dostęp, osobom innym niż osoby uczestniczące w kontroli wstępu do budynków. Naruszenie tych poleceń pociągałoby za sobą kary dyscyplinarne lub umowne. Ponadto urzędnicy i pracownicy Parlamentu odpowiedzialni za weryfikację zaświadczeń COVID podlegają ścisłym obowiązkom tajemnicy zawodowej na podstawie art. 339 TFUE i są związani art. 17 regulaminu pracowniczego, który ma również zastosowanie do członków personelu tymczasowego na mocy art. 11 WZIP, który zakazuje im, również po zaprzestaniu pełnienia ich funkcji, „bez uzyskania odpowiedniej zgody, [ujawniania] informacji, które [uzyskali] w trakcie pełnienia obowiązków, o ile takie informacje nie zostały już podane do publicznej wiadomości lub nie są publicznie dostępne”.

180 Ponadto zgodnie z informacjami przekazanymi przez Parlament na rozprawie, które nie zostały zakwestionowane przez skarżących, technicznie nie jest możliwe przechwycenie zrzutu ekranu podczas kontroli zaświadczenia COVID za pomocą jednej z aplikacji używanych przez pracowników ochrony Parlamentu. W związku z tym nawet przy nieprawdopodobnym założeniu, że informacje dotyczące okresu ważności zaświadczeń zostałyby ujawnione w trakcie procesu odczytywania kodu QR widniejącego na zaświadczeniu COVID, ryzyko, że pracownicy ochrony będą mogli zarejestrować informacje wyświetlane na ekranie czytnika aplikacji, której używają, oraz że będą oni mogli rozpowszechnić te informacje poza kręgiem osób uprawnionych w tym celu, należy uznać za bardzo niewielkie lub wręcz nieistniejące.

181 Jakkolwiek prawdą jest, że ryzyko związane z potencjalnymi problemami ze stosowaniem wykorzystywanej aplikacji zostało rozpoznane w ocenie skutków, to jednak należy zauważyć, iż ryzyko to zostało uznane za niewielkie ze względu na środki techniczne i organizacyjne podjęte przez Parlament w ramach jego działań w zakresie przetwarzania danych osobowych, a mianowicie w szczególności fakt, że wykorzystywane aplikacje nie zostały opracowane w celu przechowywania danych osobowych po każdej indywidualnej kontroli, że nie jest możliwe eksportowanie danych osobowych z tych aplikacji, a także fakt, że są one podłączone wyłącznie do wewnętrznej, zabezpieczonej sieci internetowej Parlamentu.

182 Następnie, co się tyczy postanowienia prezesa francuskojęzycznego sądu pierwszej instancji w Brukseli z dnia 29 października 2021 r., należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, w postanowieniu tym prezes tego sądu nie stwierdził żadnego błędu w zakresie bezpieczeństwa aplikacji CovidScanBE, lecz po prostu wyznaczył biegłego sądowego, którego zadaniem jest ustalenie, czy poziom zabezpieczenia związany z używaniem tej aplikacji można uznać za wystarczający. W tym względzie, jak podnosi Parlament, ze wspomnianego postanowienia wynika, że rzekome błędy bezpieczeństwa aplikacji CovidScanBE wynikają z publicznego dostępu do bazy danych Suspension list, zarządzanej przez organy belgijskie, z którą komunikuje się ta

aplikacja. Tymczasem, jak wskazał Parlament, błędy te nie dotyczą danych osobowych zawartych w zaświadczeniach przedstawionych pracownikom ochrony Parlamentu podczas kontroli dostępu do budynków Parlamentu, ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 4 zaskarżonej decyzji kontrola zaświadczeń COVID przez pracowników ochrony Parlamentu nie prowadzi do żadnego przekazania danych osobowych z aplikacji CovidScanBE do rozpatrywanej bazy danych.

183 Wreszcie, co się tyczy twierdzeń skarżących dotyczących trybu „podróż" aplikacji CovidScanBe, należy je również odrzucić, ponieważ – jak wskazano powyżej – pracownicy ochrony Parlamentu używają aplikacji co do zasady wyłącznie w trybie „wydarzenie". W każdym razie, jak potwierdził Parlament podczas rozprawy, a skarżący temu nie zaprzeczyli, użycie tej aplikacji w trybie „podróż" powoduje ukazanie się na ekranie podczas weryfikacji zaświadczeń jedynie imienia, nazwiska i daty urodzenia posiadacza zaświadczenia COVID oraz jego ważności.

184 W konsekwencji, w świetle powyższych rozważań, nie można przyjąć, by przetwarzanie danych osobowych przez Parlament na podstawie zaskarżonej decyzji było niezgodne z prawem lub nierzetelne.

185 Należy zatem oddalić część drugą zarzutu trzeciego oraz zarzut trzeci w całości.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego w istocie nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych, prawa do integralności fizycznej, prawa do wolności i bezpieczeństwa, a także prawa do równego traktowania i niedyskryminacji

186 W zarzucie czwartym skarżący podnoszą, po pierwsze, naruszenie ich prawa do poszanowania życia prywatnego i do ochrony ich danych osobowych, ich prawa do integralności fizycznej, wolności i bezpieczeństwa, a także ich prawa do równości wobec prawa i niedyskryminacji. Po drugie, uważają oni, że naruszenie wyżej wymienionych praw i zasad jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności przewidzianą w art. 52 ust. 1 karty.

187 W tym względzie skarżący przypominają znaczenie praw podstawowych podlegających ochronie na mocy karty. Przypominają oni również, że choć nie są to prerogatywy o charakterze bezwzględnym, to wszelkie ograniczenia tych praw powinny być przewidziane ustawą, szanować istotę wspomnianych praw i przestrzegać zasady proporcjonalności.

a) W przedmiocie zarzucanego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego, prawa do ochrony danych osobowych, prawa do integralności fizycznej, prawa do wolności i bezpieczeństwa oraz prawa do równego traktowania i niedyskryminacji

188 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą, że w zaskarżonej decyzji naruszono prawo do integralności fizycznej, zapisane w art. 3 ust. 1 karty, ponieważ zobowiązano w niej skarżących, którzy nie posiadają zaświadczenia o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia, do poddania się co dwa dni wymazowi z nosa w celu wyłapania możliwego zarażenia SARS-CoV-2. Skarżący uważają, że wymazy te są szczególnie inwazyjne, ale także ryzykowne, a na poparcie swoich twierdzeń wskazują komunikat Académie nationale de médecine (krajowej akademii medycznej, Francja) z dnia 8 kwietnia 2021 r., w którym doniesiono o wystąpieniu poważnych komplikacji, takich jak „uszkodzenia przedniego dołu podstawy czaszki związane z ryzykiem zapalenia opon mózgowych".

189 W drugiej kolejności skarżący uważają, że zaskarżona decyzja narusza zasady równości i niedyskryminacji, ustanowione w art. 20 i 21 karty, ponieważ traktuje w ten sam sposób, po pierwsze, osoby udające się okazjonalnie do Parlamentu, a mianowicie odwiedzających, lokalnych asystentów, interwenientów zewnętrznych, przedstawicieli interesów, a po drugie, posłów i pracowników Parlamentu, którzy muszą udawać się do jego budynków regularnie.

190 Ponadto skarżący uważają, że ci spośród nich, którzy nie posiadają zaświadczenia o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia, będą dyskryminowani w stosunku do osób, które je posiadają, ponieważ będą musieli przynajmniej co dwa dni poddać się badaniom przesiewowym, aby móc pracować i wykonywać swój mandat.

191 W trzeciej kolejności skarżący uważają, że z tego względu zaskarżona decyzja narusza również zapisane w art. 3 ust. 2 karty prawo do swobodnej i świadomej zgody na każdą interwencję o charakterze medycznym w ludzkie ciało, a także prawo do wolności, ustanowione w art. 6 karty. W celu uniknięcia poddawania się przesiewowym wymazom z nosa, które mogą być niemożliwe do zniesienia dla dużej liczby osób, osoby te czułyby się bowiem zmuszone do poddania się szczepieniu. Tymczasem skarżący przypominają, że szczepienie przeciwko COVID-19 nie jest obowiązkowe w żadnym państwie członkowskim Unii, a zatem taki ukryty obowiązek szczepienia jest sprzeczny z prawem do wolności.

192 W czwartej kolejności skarżący uważają, że uzależniając wstęp do miejsca pracy od przedstawienia szczególnie chronionych danych dotyczących zdrowia, takich jak status szczepienia, wynik testu przesiewowego lub dowód powrotu do zdrowia po chorobie, zaskarżona decyzja narusza prawo do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725 przetwarzanie danych dotyczących zdrowia jest zabronione, z zastrzeżeniem wyjątkowych przypadków.

193 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

194 W pierwszej kolejności, jak wynika z analizy zarzutu pierwszego, zaskarżona decyzja stanowi w prawie Unii podstawę prawną umożliwiającą przyjęcie środków ograniczających prawa, na które powołują się skarżący w ramach części pierwszej zarzutu czwartego, wobec czego takie środki należy uznać za „przewidziane ustawą” w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty.

195 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie narusza zasadniczej treści ani samej istoty praw, na które powołują się skarżący.

196 Po pierwsze bowiem, jeśli chodzi o zarzucane naruszenie integralności fizycznej skarżących, którzy nie posiadają zaświadczenia o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia, ze względu na ciążący na tych skarżących obowiązek poddania się w regularnych odstępach czasu wymazom z nosa, które uważają oni za szczególnie inwazyjne, przede wszystkim należy zauważyć, że zaskarżona decyzja ogranicza się do uzależnienia dostępu do jego budynków od przedstawienia zaświadczenia COVID, nie wymagając szczególnych testów wiążących się z wymazami z nosa. Z jednej strony bowiem w przypadku wspomnianych skarżących możliwe jest pobranie wymazu z gardła w celu przeprowadzenia testu PCR, a z drugiej strony możliwe jest także przeprowadzenie przez pracownika medycznego testu antygenowego, zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2021/953.

197 Co się tyczy, konkretniej, przytoczonego przez skarżących komunikatu Académie nationale de médecine z dnia 8 kwietnia 2021 r., z komunikatu tego wynika, po pierwsze, że należy zastrzec praktykowanie pobierania wymazów z nosa dla pracowników medycznych, którzy będą wykonywali tę czynność w rygorystycznych warunkach technicznych, po drugie, że u dzieci należy preferować pobieranie wymazu śliny, co nie dotyczy skarżących, a po trzecie, że należy ostrzec użytkowników zestawów do samodzielnego testowania się przed zagrożeniami związanymi z samodzielnym wykonywaniem wymazów. Tymczasem, jak podnosi Parlament, ten rodzaj komplikacji nierozerwalnie związanych z samodzielnie wykonywanymi testami jest jednym z powodów, dla których Parlament ich nie akceptuje w celu zezwolenia na wstęp do swoich budynków, dopuszczalne są przy tym jedynie testy antygenowe wykonywane przez pracowników medycznych.

198 Wreszcie należy przypomnieć, jak to czyni Parlament, że skarżący mogą na podstawie art. 5 ust. 2 zaskarżonej decyzji złożyć do sekretarza generalnego Parlamentu wniosek o odstępstwo od obowiązku przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID w należycie uzasadnionych przypadkach.

199 Po drugie, co się tyczy zarzucanego naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji, ustanowionych w art. 20 i 21 karty, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem zasada ta wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok z dnia 5 lipca 2017 r., Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, pkt 29 i 30 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

200 Jeśli chodzi o wymóg dotyczący porównywalności sytuacji, należy go oceniać w świetle ogółu cechujących je elementów. Elementy te winny być między innymi ustalone i ocenione w świetle przedmiotu i celu aktu Unii, który wprowadza sporne rozróżnienie. Należy poza tym uwzględnić zasady i cele dziedziny prawa, do której należy sporny akt (zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., HK/Komisja, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo).

201 Tymczasem w niniejszej sprawie, jak zauważa Parlament, porównywalność odwiedzających osób z zewnętrz z posłami i pracownikami Parlamentu należy oceniać w świetle celu realizowanego przez zaskarżoną decyzję, a nie na podstawie częstotliwości, z jaką udają się oni do budynków Parlamentu. Tak więc w świetle celu zaskarżonej decyzji, polegającego, zgodnie z motywem 11 tej decyzji, na „zapewnieni[u] wystarczających gwarancji dla ochrony życia i zdrowia wszystkich osób przebywających w pomieszczeniach Parlamentu", nie można przyjąć, że skarżący nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją każdej innej osoby pragnącej wejść do budynków Parlamentu, nawet jeśli w ich przypadku wynikające z zaskarżonej decyzji ograniczenie praw jest większe, ponieważ skutkuje ono wprowadzeniem warunku dostępu do ich miejsca pracy. Po wejściu do budynków Parlamentu ryzyko przeniesienia COVID-19 na posłów i pracowników Parlamentu jest bowiem takie samo jak w przypadku każdej innej osoby wchodzącej do tych budynków.

202 Podobnie nie można przyjąć, że ci spośród skarżących, którzy nie posiadają zaświadczenia o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia, są dyskryminowani w stosunku do osób, które je posiadają. Zaskarżona decyzja nie uprzywilejowuje bowiem żadnego z trzech zaświadczeń wymienionych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2021/953, lecz ogranicza się do ustanowienia kontroli ważności zaświadczenia COVID, która potwierdza posiadanie jednego z tych trzech zaświadczeń, jak przewidziano w art. 1 tej decyzji.

203 W związku z tym, w świetle celu, do którego zmierza zaskarżona decyzja, nie można przyjąć, że skarżący są traktowani nierówno lub że są dyskryminowani w stosunku do wszelkich innych osób pragnących wejść do budynków Parlamentu lub w stosunku do osób posiadających zaświadczenie o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia.

204 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżący powołują się na prawo do swobodnej i świadomej zgody na każdą interwencję o charakterze medycznym w ich ciało oraz na prawo do wolności, należy przypomnieć, że zaskarżona decyzja nie uprzywilejowuje żadnego z trzech zaświadczeń przyznających prawo do ważnego zaświadczenia COVID zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2021/953, lecz ogranicza się do uzależnienia dostępu do budynków Parlamentu od przedstawienia jednego z tych zaświadczeń.

205 Tymczasem skoro Parlament wdrożył środki mające na celu ułatwienie uzyskania zaświadczenia o wyniku testu przy pomocy testu PCR, który może być wykonany nieodpłatnie w jednym z ośrodków przesiewowych w Brukseli, Strasburgu lub Luksemburgu (Luksemburg), uznając jednocześnie ważność testu PCR wykonanego w Belgii, Francji lub Luksemburgu, który nie został przekształcony w zaświadczenie COVID, nie można uznać, że w przypadku osób, które nie posiadają ani zaświadczenia o szczepieniu, ani zaświadczenia o powrocie do zdrowia, zaskarżona decyzja stanowi w istocie ukryty obowiązek szczepienia.

206 Po czwarte, Parlament nie kwestionuje faktu, że zaskarżona decyzja może stanowić ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego i do ochrony danych osobowych skarżących, ustanowione w art. 7 i 8 karty, uzależniając dostęp skarżących do miejsca pracy od przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID zawierającego dane osobowe dotyczące stanu zdrowia osób, których dane dotyczą.

207 W tym względzie, jak wskazują skarżący, przetwarzanie takich danych jest co do zasady zakazane na mocy art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725, poza wyjątkowymi przypadkami wymienionymi w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia. Tymczasem w niniejszej sprawie, jak podnosi Parlament, w motywie 24 zaskarżonej decyzji wskazano, że art. 10 ust. 2 lit. g) i i) rozporządzenia 2018/1725 w związku z art. 5 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia stanowi podstawę prawną przetwarzania danych osobowych zawartych w zaświadczeniach COVID, ponieważ przetwarzanie rozpatrywanych danych jest niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego i ograniczenia rozprzestrzeniania się COVID-19.

208 Ponadto z żadnego dowodu przedstawionego przez skarżących nie wynika, by zaskarżona decyzja naruszała samą istotę praw, na które się powołują, a w szczególności prawa do ochrony danych osobowych. Jak bowiem wynika z pkt 175–184 powyżej, Parlament przestrzegał zasady minimalizacji danych, a nie można przyjąć, że przetwarzanie danych osobowych dokonywane na podstawie zaskarżonej decyzji jest niezgodne z prawem lub nierzetelne.

209 W trzeciej kolejności, zgodnie z art. 52 ust. 1 karty należy jeszcze zbadać, czy ograniczenia, nawet minimalne, wprowadzone w odniesieniu do praw, na które powołują się skarżący, zakładając, że zostaną wykazane, są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób, z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

b) W przedmiocie podnoszonego naruszenia zasady proporcjonalności

210 Skarżący wnoszą do Sądu o przeprowadzenie kontroli proporcjonalności, przewidzianej w art. 52 ust. 1 karty, w jej trzech częściach.

211 Na wstępie należy zaznaczyć, że zgodność z prawem zaskarżonej decyzji należy oceniać wyłącznie w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili jej wydania (wyroki: z dnia 9 lipca 2007 r., Sun Chemical Group i in./Komisja, T-282/06, EU:T:2007:203, pkt 59; oraz z dnia 26 października 2012 r., Oil Turbo Compressor/Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, pkt 29).

212 W związku z tym w niniejszej sprawie należy zbadać odpowiedni, konieczny i proporcjonalny charakter zaskarżonej decyzji w świetle celów realizowanych przez tę decyzję oraz w świetle sytuacji epidemiologicznej i wiedzy naukowej istniejącej w momencie wydania zaskarżonej decyzji.

1) W przedmiocie konieczności rozpatrywanych środków

213 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja nie jest niezbędna do osiągnięcia zamierzonych w niej celów, w szczególności celu polegającego na zapobieganiu rozprzestrzenianiu się COVID-19 w Parlamencie i na ochronie zdrowia posłów i członków personelu.

214 Skarżący uważają, że inne, mniej dotkliwe środki, które już obowiązywały, były wystarczające do osiągnięcia tych celów, w szczególności mierzenie temperatury, noszenie maski, dystans społeczny, regularne wietrzenie i wentylowanie biur i sal spotkań, a także dezynfekcja rąk. Ponadto nie wykazano, że budynki Parlamentu są miejscem szczególnie zagrożonym, jeśli chodzi o przenoszenie COVID-19. W tym względzie skarżący przypominają, że zgodnie z zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) ocena ryzyka powinna zostać przeprowadzona dla każdego konkretnego środowiska pracy i każdego stanowiska lub grupy stanowisk.

215 Zdaniem skarżących wynika z tego, że wprowadzenie dodatkowych środków w budynkach Parlamentu nie było konieczne. Sam fakt, że Parlament jest miejscem, w którym może przebywać większa liczba osób, że w związku z ponownym podjęciem zadań zwiększyła się częstotliwość przemieszczania się i że regularnie organizowane są osobiste spotkania, jak wskazano w motywie 13 zaskarżonej decyzji, nie wystarczy, aby wykazać konieczność wprowadzenia środków tak niszczących wolność jak te przewidziane w zaskarżonej decyzji.

216 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

217 Na wstępie należy przypomnieć, że zasada ostrożności stanowi ogólną zasadę prawa Unii, wynikającą z art. 11, art. 168 ust. 1, art. 169 ust. 1 i 2 oraz art. 191 ust. 1 i 2 TFUE. Zgodnie z tą zasadą, jeżeli występuje niepewność dotycząca istnienia lub zakresu zagrożenia zdrowia ludzi, mogą zostać podjęte działania ochronne, bez oczekiwania, aż realność i waga tych zagrożeń zostaną w pełni udowodnione, z zastrzeżeniem, iż działania te będą miały niedyskryminacyjny i obiektywny charakter (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 kwietnia 2014 r., Acino/Komisja, C-269/13 P, EU:C:2014:255, pkt 57; z dnia 17 marca 2016 r., Zoofachhandel Züpke i in./Komisja, T-817/14, EU:T:2016:157, pkt 51).

218 Ponadto należy przypomnieć, że Parlament jest zobowiązany, na podstawie obowiązku dbałości i obowiązku, wynikającego w szczególności z art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego, mającego również zastosowanie do członków personelu tymczasowego Unii na mocy art. 10 WZIP, który stanowi jedną z podstaw prawnych zaskarżonej decyzji, do zapewnienia zdrowia swoich pracowników (zob. pkt 101 powyżej).

219 W niniejszej sprawie, wydając zaskarżoną decyzję, Parlament oparł się na wskazanych poniżej elementach.

220 Po pierwsze, jak wynika zasadniczo z motywu 5 zaskarżonej decyzji, od września 2021 r. kontekst sanitarny w Europie wskazywał na tendencję wzrostową zakażeń COVID-19, a w dniu 1 listopada 2021 r. liczba nowych zakażeń osiągnęła poziom z listopada 2020 r.

221 W związku z tym, wbrew temu, co twierdzą skarżący, nie można uznać, że w chwili wydania zaskarżonej decyzji sytuacja epidemiologiczna była „stabilna”.

222 Po drugie, po zniesieniu pracy zdalnej od dnia 1 września 2021 r. lekarz zakładowy Parlamentu uznał, że powrót do pracy na zasadzie obecności wiązał się ze zwiększonym ryzykiem przenoszenia wirusa. Jak wynika zasadniczo z motywu 13 zaskarżonej decyzji, Parlament wziął pod uwagę fakt, że zwiększona liczba osób przebywających w budynkach Parlamentu i wzrost występowania COVID-19 w społeczeństwie powodowały zwiększone ryzyko wprowadzenia wirusa do Parlamentu, a także zwiększone ryzyko rozprzestrzeniania COVID-19 w ramach instytucji i zwiększone ryzyko przypadków kwarantanny. Ponadto Parlament wziął pod uwagę fakt, że posłowie Parlamentu wielokrotnie kontaktowali się ze swoimi wyborcami w 27 państwach członkowskich, które miały bardzo zróżnicowaną sytuację epidemiologiczną, w związku z czym musiał on uwzględnić częste podróże międzynarodowe jako dodatkowy czynnik ryzyka, który mógł uczynić z niego miejsce rozprzestrzeniania.

223 W konsekwencji w świetle tych rozważań należy stwierdzić, że Parlament mógł rozsądnie stwierdzić, iż przyjęcie wzmożonych zapobiegawczych środków sanitarnych było konieczne w celu ochrony zdrowia wszystkich osób przebywających w jego budynkach. Jak bowiem podnosi Parlament, w świetle sytuacji epidemiologicznej istniejącej w chwili wydania zaskarżonej decyzji kontrolę zaświadczeń COVID przy wejściu do jego budynków można było rozsądnie uznać za środek konieczny do ograniczenia ryzyka przenoszenia COVID-19 w Parlamencie, a tym samym do ochrony zdrowia jego pracowników, w uzupełnieniu do innych już ustanowionych środków zapobiegawczych.

224 Prawdą jest, jak zauważają skarżący, że od dnia 22 listopada 2021 r. postanowiono wprowadzić obowiązkową pracę zdalną w wymiarze trzech dni tygodniowo dla wszystkich członków personelu, o ile jest to zgodne z pełnionymy przez nich obowiązkami.

225 Jednakże, jak przypomniano w pkt 211 powyżej, zgodność z prawem zaskarżonej decyzji należy oceniać wyłącznie w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili jej wydania. W związku z tym okoliczność ta, która nastąpiła po wydaniu zaskarżonej decyzji, nie może być brana pod uwagę przy ocenie jej zgodności z prawem.

2) W przedmiocie odpowiedniego charakteru rozpatrywanych środków

226 W drugiej kolejności skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja nie jest odpowiednia do ochrony przed rozprzestrzenianiem się wirusa i uniemożliwienia zarażenia posłów Parlamentu i pracowników wchodzących do budynków Parlamentu. Skarżący podnoszą bowiem, że nie istnieje żaden konsensus naukowy co do przenoszenia wirusa przez osoby zaszczepione oraz że bardzo wiele badań świadczy o tym, iż zarówno osoby zaszczepione, jak i osoby niezaszczepione mogą przenosić wirus. Sama WHO podkreśliła w publikacji z dnia 5 lutego 2021 r., że „istnieją nadal istotne niewiadome dotyczące skuteczności szczepienia w ograniczaniu przenoszenia". Skarżący uważają zatem, że zaświadczenie o szczepieniu lub o powrocie do zdrowia nie daje żadnej gwarancji co do tego, iż osoby, które je posiadają, nie zarażają. Podobnie przedstawienie negatywnego wyniku testu PCR jest również środkiem nieodpowiednim i nieproporcjonalnym ze względu na dużą liczbę wyników „fałszywie pozytywnych". Co za tym idzie, nie można skutecznie utrzymywać, że obowiązek uzależnienia wstępu do budynków Parlamentu od przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID pozwala zmniejszyć ryzyko przenoszenia wirusa i w ten sposób chronić osoby wchodzące do tych budynków.

227 Parlament kwestionuje tę argumentację.

228 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 11 zaskarżonej decyzji decyzja ta ma w szczególności na celu „zapewnienie wystarczających gwarancji dla ochrony życia i zdrowia wszystkich osób przebywających w pomieszczeniach Parlamentu". Należy zatem zbadać, czy zaskarżona decyzja stanowi odpowiedni środek z punktu widzenia tego celu.

229 W tym względzie należy zauważyć, że pomimo pewnych badań, na które powołują się skarżący, a które wykazują, że osoby zaszczepione również mogą przenosić wirus i że ochrona zapewniana przez szczepionkę istotnie słabnie z upływem czasu, miedzy innymi z opinii lekarza zakładowego Parlamentu z dnia 10 października 2021 r., na której oparło się Prezydium, gdy wydawało zaskarżoną decyzję, wynika, iż „według najnowszych danych najmniejsze ryzyko przenoszenia występuje między dwiema zaszczepionymi osobami, zaś największe ryzyko przenoszenia występuje między dwiema niezaszczepionymi osobami; [r]yzyko zarażenia się osoby (zaszczepionej) jest znacznie większe, gdy osoba ta ma kontakt z osobą niezaszczepioną niż z osobą w pełni zaszczepioną".

230 Ponadto zgodnie z opracowaniem dostarczonym przez Parlament [A. Singanayagam, S. Hakki, J. Dunning i in., „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study", *Lancet Infc. Dis*. 2022, 29 października 2021 r., s. 183–195] szczepienie zmniejsza ryzyko zarażenia wariantem Delta wirusa, który był wariantem dominującym w Europie w chwili wydania zaskarżonej decyzji, jednocześnie zmniejszając prawdopodobieństwo zarażenia się przez osobę zaszczepioną po ryzykownym kontakcie i zmniejszając zdolność roznoszenia wirusa przez zaszczepioną osobę nie tylko pod względem intensywności, ale również w czasie.

231 Następnie, co się tyczy argumentu skarżących, zgodnie z którym skuteczność szczepionek przeciwko przenoszeniu wirusa znacznie zmniejsza się wraz z upływem czasu, należy zauważyć, podobnie jak Parlament, że z pierwszego badania przytoczonego przez skarżących (K.K. Riemersma i in., „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination", MedRxiv, 15 października 2021 r., s. 4) wynika, iż podawanie dodatkowej dawki szczepionki po pierwotnej serii szczepionek znacznie zmniejsza ryzyko zarażenia wariantem Delta.

232 W tym względzie należy również przypomnieć, że zgodnie z motywem 7 rozporządzenia 2021/953 dostępne dowody naukowe wykazują, iż osoby zaszczepione, osoby posiadające aktualny negatywny wynik testu na COVID-19 lub osoby, które powróciły do zdrowia po przebyciu COVID-19 w ostatnich sześciu miesiącach, stwarzają ograniczone ryzyko zarażenia innych osób SARS-CoV-2. Z tego względu skarżący nie mogą kwestionować ważności rozporządzenia 2021/953, które korzysta z domniemania zgodności z prawem, bez wskazania bardziej precyzyjnych i przekonujących dowodów, tym bardziej że formalnie nie powołali się oni na niezgodność z prawem tego rozporządzenia na podstawie art. 277 TFUE.

233 Wreszcie, co się tyczy argumentu skarżących dotyczącego testów, które spowodowały „fałszywie pozytywne" wyniki, należy zauważyć, że skarżący nie przedstawili żadnego dowodu pozwalającego stwierdzić, że dotyczy to znacznej liczby testów, który mógłby podważyć samą wiarygodność tych testów jako podstawy jednego z trzech zaświadczeń umożliwiających poświadczenie braku zarażenia COVID-19 na podstawie rozporządzenia 2021/953.

234 W każdym razie, jak zauważa Parlament, zdaniem belgijskiej instytucji publicznej Sciensano wyniki testów PCR „pozytywne" i „słabo pozytywne" mogły w niektórych przypadkach zostać uznane za stare zakażenie, przy spełnieniu pewnych warunków, a w takim wypadku nie był konieczny żaden środek izolacji.

235 I tak, choć prawdą jest, jak podnoszą skarżący, że ani szczepienie, ani testy, ani powrót do zdrowia nie pozwalają na całkowite uniknięcie przenoszenia wirusa, to jednak, jak wynika z opinii medycznych, na których oparł się Parlament gdy wydawał zaskarżoną decyzję, które to opinie oparte są na stanie wiedzy naukowej w tym momencie, obowiązek przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID pozwala na zmniejszenie tego ryzyka, a tym samym na wzmocnienie istniejących środków sanitarnych poprzez kontrolę tych trzech aspektów w sposób obiektywny i niedyskryminacyjny.

236 Należy zatem stwierdzić, że biorąc pod uwagę informacje, którymi dysponował Parlament, a w szczególności sytuację epidemiologiczną i wiedzę naukową istniejącą w chwili wydania zaskarżonej decyzji, mógł on zasadnie stwierdzić, iż wymóg posiadania ważnego zaświadczenia COVID, aby móc wejść do jego budynków, stanowi odpowiedni środek w świetle celu polegającego na ochronie zdrowia pracowników, jak również wszystkich osób przebywających w jego budynkach.

3) W przedmiocie proporcjonalności rozpatrywanych środków

237 W trzeciej kolejności skarżący uważają, że zaskarżona decyzja jest w oczywisty sposób nieproporcjonalna, ponieważ zgodnie z motywem 7 zaskarżonej decyzji poziom zaszczepienia w Parlamencie wynosił, zgodnie z szacunkami służb medycznych Parlamentu, między 80 a 85%. Skarżący podnoszą, że przy tak wysokim stopniu zaszczepienia wymaganie, jako środka dodatkowego, ograniczenia wstępu do budynków Parlamentu wyłącznie do osób posiadających ważne zaświadczenie COVID jest oczywiście nieproporcjonalne, chyba że przyjmie się, iż szczepienie przeciwko COVID-19 jest nieskuteczne.

238 A fortiori skarżący podnoszą, że Parlament nie może uzasadniać proporcjonalności zaskarżonej decyzji, powołując się na konieczność ochrony posłów Parlamentu i pracowników, którzy nie są zaszczepieni. Chodzi tu bowiem o swobodny wybór tych osób, a Parlament nie może ich dyskryminować ze względu na to, że pragnie chronić je przed domniemanymi skutkami tego wyboru dla ich zdrowia.

239 Parlament nie zgadza się z tymi argumentami.

240 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada proporcjonalności, będąca jedną z ogólnych zasad prawa Unii, wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co odpowiednie i konieczne do osiągnięcia uzasadnionych celów, które przyświecają danemu uregulowaniu, przy czym oczywiście tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować to najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (wyroki: z dnia 8 lipca 2010 r., Afton Chemical, EU:C:2010:419, C-343/09, pkt 45; z dnia 4 czerwca 2020 r., Węgry/Komisja, C-456/18 P, EU:C:2020:421, pkt 41).

241 Należy zatem zbadać, czy obowiązek posiadania ważnego zaświadczenia COVID na mocy zaskarżonej decyzji stanowi środek proporcjonalny do zamierzonego celu w tym znaczeniu, że cel ten nie mógłby zostać osiągnięty za pomocą środków mniej dotkliwych, choć równie skutecznych (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lutego 2021 r., Katoen Natie Bulk Terminals i General Services Antwerp, C-407/19 i C-471/19, EU:C:2021:107, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

242 W tym względzie skarżący nie mogą skutecznie podnosić, że z powodu wysokiego poziomu zaszczepienia w Parlamencie, szacowanego na 80–85%, wymaganie, jako środka dodatkowego, ograniczenia wstępu do budynków Parlamentu wyłącznie do osób posiadających ważne zaświadczenie COVID jest w oczywisty sposób nieproporcjonalne.

243 Argumentacja taka opiera się bowiem na założeniu, że taki środek nie pozwalałby skutecznie przyczynić się do ochrony zdrowia pracowników, a także zdrowia wszystkich osób znajdujących się w budynkach Parlamentu.

244 Tymczasem, jak podnosi Parlament i jak wynika zasadniczo z motywu 14 zaskarżonej decyzji, biorąc pod uwagę przypadki zarażenia odnotowane w Parlamencie, znaczny wzrost liczby osób wchodzących do budynków od września 2021 r., których stopień zaszczepienia nie jest znany, przewagę wariantu Delta wirusa i ogólną tendencję sytuacji pandemicznej, łączne zastosowanie istniejących środków sanitarnych z obowiązkową kontrolą zaświadczeń COVID jest proporcjonalne do celu zamierzonego w zaskarżonej decyzji, którym jest zapewnienie ochrony zdrowia posłów i pracowników oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się COVID-19.

245 Ponadto, jak wynika z badań naukowych przedstawionych zarówno przez skarżących, jak i przez Parlament, które odzwierciedlają stan wiedzy naukowej w chwili wydania zaskarżonej decyzji, chociaż szczepienie nie pozwala całkowicie wyeliminować ryzyka przenoszenia COVID-19, to pozwala ono jednak znacznie zmniejszyć to ryzyko. Parlament mógł zatem zasadnie przyjąć, że skoro ważne zaświadczenie COVID oznacza posiadanie zaświadczenia o szczepieniu, zaświadczenia o powrocie do zdrowia albo zaświadczenia o wyniku testu, obowiązek przedstawienia go, aby móc wejść do budynków Parlamentu, przyczyniłby się do zmniejszenia tego ryzyka.

246 Należy podkreślić w tym względzie, że skarżący w żaden sposób nie wykazali istnienia innych, mniej dotkliwych, lecz równie skutecznych środków w świetle zamierzonego celu, które mogłyby zostać przyjęte przez Parlament.

247 Co się tyczy w szczególności utrzymania w mocy innych środków sanitarnych istniejących w chwili wydania zaskarżonej decyzji bez żadnego dodatkowego ograniczenia, skarżący nie wykazali, w jaki sposób środek ten byłby w stanie równie skutecznie osiągnąć cel polegający na ograniczeniu liczby zarażeń wirusem w Parlamencie w taki sposób, aby chronić zdrowie jego pracowników. Jak bowiem wskazał Parlament na rozprawie, liczba przypadków zarażenia odnotowanych w Parlamencie znacznie spadła w następstwie wydania zaskarżonej decyzji, co wskazuje na skuteczność rozpatrywanego środka.

248 W braku bowiem dodatkowych środków przewidzianych w zaskarżonej decyzji osoba, która nie jest ani zaszczepiona, ani nie powróciła do zdrowia po COVID-19, a która potencjalnie byłaby nosicielem wirusa, mogłaby na przykład wejść swobodnie do budynków Parlamentu i stworzyć przy tym ryzyko zarażenia licznych osób tam pracujących lub codziennie tam przybywających, a nie byłoby możliwe objęcie jej jakąkolwiek kontrolą.

249 Okoliczność, że – jak podnieśli skarżący na rozprawie – zaskarżona decyzja wywołała u osób zaszczepionych „fałszywe poczucie bezpieczeństwa", sugerując im, że nie ponosili oni ryzyka zarażenia się COVID-19 ze względu na przedstawienie ważnego zaświadczenia COVID opartego na zaświadczeniu o szczepieniu, przy założeniu, że takie poczucie wykazanoby, nie może podważyć proporcjonalnego charakteru zaskarżonej decyzji. Argument ten nie pozwala bowiem na ustalenie, czy były dostępne mniej dotkliwe i równie skuteczne środki, lecz jedynie ewentualnie, że Parlament mógł przyjąć jeszcze bardziej dotkliwe środki, wymagając na przykład poddania się regularnym badaniom także przez osoby zaszczepione.

250 Ponadto okoliczność, że inne instytucje Unii nie nałożyły podobnych ograniczeń, nie może podważyć proporcjonalności zaskarżonej decyzji. Jak bowiem wynika w szczególności z motywu 13 zaskarżonej decyzji, Parlament oparł się nie tylko na ogólnej sytuacji epidemiologicznej w Europie, lecz również na szczególnych cechach Parlamentu, jako organizacji międzynarodowej, która powinna uwzględniać częste podróże międzynarodowe jako dodatkowy czynnik ryzyka, który mógłby uczynić go miejscem rozprzestrzeniania.

251 Wreszcie szczególne znaczenie należy również przypisać okoliczności, że środki ustanowione w zaskarżonej decyzji są ograniczone w czasie i są regularnie badane w świetle rozwoju sytuacji sanitarnej (zob. motyw 27 zaskarżonej decyzji).

252 Należy również przypomnieć, że w zaskarżonej decyzji ograniczono się do uzależnienia wstępu do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy od przedstawienia jednego z zaświadczeń przewidzianych w art. 3 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia 2021/953 lub równoważnego zaświadczenia, o którym mowa w art. 8 tego rozporządzenia. O ile obowiązek przedstawienia takiego zaświadczenia może oczywiście powodować pewne praktyczne niedogodności, o tyle nie mogą one przeważać nad ochroną zdrowia ludzkiego innej osoby ani być utożsamiane z nieproporcjonalnymi naruszeniami praw podstawowych skarżących.

253 Należy zatem stwierdzić, że w świetle spoczywającego na Parlamencie obowiązku zapewnienia zdrowia jego pracowników i obowiązku zachowania ostrożności (zob. pkt 217 i 218 powyżej), zaskarżona decyzja jest proporcjonalna do zamierzonego celu.

254 Należy jednak zauważyć, że z powodu zmiennego kontekstu sytuacji epidemiologicznej i rozwoju wiedzy naukowej, dotyczącej w szczególności pojawienia się nowych wariantów, jak wskazano w motywie 27 zaskarżonej decyzji, „obowiązek przedstawienia ważnego zaświadczenia COVID w celu wejścia do budynków Parlamentu powinien obowiązywać tylko tak długo, jak długo

utrzymują się wyjątkowe okoliczności uzasadniające ten obowiązek, oraz podlega on okresowej ocenie w świetle sytuacji sanitarnej w Unii i w trzech lokalizacjach pracy Parlamentu, aby zapewnić w każdym momencie właściwą równowagę między prawami zainteresowanych osób a interesami chronionymi przez przedmiotowe prawa”.

255 W konsekwencji należy oddalić część drugą zarzutu czwartego, a tym samym zarzut czwarty w całości.

256 W świetle całości powyższych rozważań skargi należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

257 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

258 Ponieważ skarżący przegrali sprawę, zgodnie z żądaniem Parlamentu należy obciążyć ich kosztami postępowania, w tym kosztami postępowań w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym)

orzeka co następuje:

1) **Skargi zostają oddalone.**

2) **Robert Roos i pozostali skarżący, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania, w tym kosztami postępowań w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.**

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 kwietnia 2022 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu . . . 2

II. Żądania stron . . . 4

III. Co do prawa . . . 5

A. W przedmiocie dopuszczalności skarg . . . 5

1. W przedmiocie interesu prawnego skarżących . . . 5

2. W przedmiocie legitymacji procesowej skarżących . . . 6

B. W przedmiocie dopuszczalności wniosków o dostosowanie skarg . . . 10

C. Co do istoty . . . 11

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego braku ważnej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji dla wywarcia skutków wobec posłów Parlamentu . . . 11

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasad wolności i niezależności posłów, a także naruszenia immunitetów przyznanych im przez traktat . . . 15

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej sprzeczności zaskarżonej decyzji z zasadami wolności i niezależności posłów Parlamentu . . . 15

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasadniczo naruszenia immunitetów przyznanych posłom na mocy protokołu nr 7 . . . 19

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia ogólnych zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych . . . 21

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia zasad ograniczenia celów przetwarzania danych i zgodności z prawem . . . 21

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia zasad rzetelności, przejrzystości i minimalizacji . . . 24

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego w istocie nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych, prawa do integralności fizycznej, prawa do wolności i bezpieczeństwa, a także prawa do równego traktowania i niedyskryminacji . . . 28

a) W przedmiocie zarzucanego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego, prawa do ochrony danych osobowych, prawa do integralności fizycznej, prawa do wolności i bezpieczeństwa oraz prawa do równego traktowania i niedyskryminacji . 28

b) W przedmiocie podnoszonego naruszenia zasady proporcjonalności . . . 32

1) W przedmiocie konieczności rozpatrywanych środków . . . 32

2) W przedmiocie odpowiedniego charakteru rozpatrywanych środków 34

3) W przedmiocie proporcjonalności rozpatrywanych środków 35

W przedmiocie kosztów 38

[i] — Punkty 73, 108 i 112 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym, po pierwotnym umieszczeniu na stronie internetowej.